

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Hotărârea Plenului CSM prin care s-a propus eliberarea din funcție a contestatoarei judecător pentru incapacitate profesională nu putea fi emisă în mod legal anterior definitivării hotărârii aceleiași autorități privind aprobarea cursurilor ce se finalizează cu susținerea examenului a cărui nepromovare atrage eliberarea din funcție pentru incapacitate profesională.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr.4098 din 14 decembrie 2017, dosar nr. 624/1/2017)

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei secții la data de 28 februarie 2017, contestatoarea M.L.C., în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, în temeiul dispozițiilor art.29 alin.5 din Legea nr.317/2004 a formulat contestație împotriva hotărârii nr. 119/02.02.2017 a Plenului CSM solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va adopta să dispună: anularea hotărârii; constatarea nelegalității punctului de vedere emis la data de 01.11.2016 de Comisia nr. 2 a CSM; constatarea nelegalității măsurii de obligare a sa la urmarea cursurilor; constatarea nelegalității evaluării profesionale din toamna anului 2013; obligarea intimatului la plata de daune în cuantum de 500.000 lei.

În subsidiar, contestatoarea solicită ca, în eventualitatea în care instanța va trece peste raționamentul său privind caracterul suspensiv al contestației formulate în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. 7 din Legea nr.317/2004, împotriva hotărârilor nr. 728/2016; 1001/2016 și nr. 1056/2016 ale PCSM, aceasta înțelege

să invoce și nelegalitatea acestora, în prezenta cauza.

În motivarea cererii, contestatoarea arată, în esență, următoarele:

Hotărârea PCSM este nelegală deoarece Plenul a ignorat condiția legală a lipsei nejustificate de la examenul stabilit de INM. Astfel, Plenul a procedat la luarea acestei hotărâri fără a o cita și, deci, fără a depune minime diligențe în a verifica existența unor motive justificate pentru lipsa de la examen. De asemenea, hotărârea este nelegală, deoarece ignoră dispozițiile art.40 alin.2 din Regulamentul nr. 676/2007 privind obligația de a stabili o nouă examinare în situația în care se invocă motive ce au justificat lipsa magistratului.

Hotărârea a ignorat efectul suspensiv de executare prevăzut de art. 29 alin.8 din Legea nr.317/2004 al formulării contestațiilor împotriva hotărârilor ce au stat la baza organizării cursurilor de formare profesională de către INM nr. 728/2016, 1001/2016 și nr.1056/2016 ale Plenului CSM, deși acest efect este expres prevăzut de lege și privește toate hotărârile Plenului referitoare la cariera judecătorilor, fără distincție.

Susținerea cuprinsă în considerentele hotărârii PCSM potrivit căreia hotărârile Plenului CSM nr. 728/2016, 1001/2016 și

nr. 1056/2016 au doar caracterul unor acțiuni pregătitoare este străină de natura cauzei câtă vreme textul art. 29 din Legea nr.317/2004 nu face distincție între hotărârile ce privesc cariera sau drepturile și obligațiile judecătorilor. În același timp, nu există nicio justificare pentru a susține caracterul pregătitor al hotărârilor menționate, care nu ar putea avea efect decât odată cu hotărârea de eliberare din funcție.

Hotărârea este nelegală pentru că disimulează un șantaj prevăzut de art.207 C.pen. și o formă calificată a infracțiunii de tortură, prevăzută de art.282 alin.1. În realitate, adevăratul scop al acestor acțiuni este intenția directă de a fi ținută sub o presiune crescândă o perioadă cât mai lungă de timp, pentru a accepta să renunțe la demersurile judiciare întreprinse împotriva persoanelor din conducerea sistemului judiciar pentru tentativă de trafic de persoane, șantaj, abuz în serviciu ș.a. săvârșite asupra sa în forma continuată, începând cu luna februarie 2010.

O dovadă în plus a șantajului exercitat asupra sa este faptul că, după ce, în ziua de 03.02.2017, măsura eliberării din funcție i-a fost adusă la cunoștință de o persoană necunoscută, ce a contactat-o pe o pagina de socializare (Facebook), a fost contactată în ziua de 04.02.2017 de alte două persoane necunoscute.

O dovadă a relei credințe în emiterea acestor hotărâri de către CSM este și faptul că, deși a comunicat formularea contestației împotriva hotărârii PCSM nr. 728/2016 încă din luna iunie 2016, Comisia 2 a CSM a emis un punct de vedere ce contrazice dispozițiile exprese ale legii, în ziua de 01.11.2016, și i-a comunicat la data de 04.11.2016, cu 10 zile înainte de examenul „stabilit”, când, în mod evident, îi era imposibil să se pregătească și să participe la examen.

O altă dovadă a șantajului ce se disimulează în spatele acestei obligații de

a urma cursuri la INM este faptul că, în stabilirea acesteia și a condițiilor sale de desfășurare sunt implicate persoane care, din anul 2010, au coordonat cele mai evidente forme de comunicare a presiunilor de a pleca în Germania și a accepta o relație personală cu expertul german, apropiat al directoarei INM.

Astfel, pe lângă elaborarea de către INM, sub conducerea directoarei S.M., a programei și bibliografiei pentru pretinsele cursuri, opinia privind ignorarea caracterului suspensiv al contestațiilor formulate se întemeiază pe notele Direcției legislație și contencios a CSM, doamna judecător C.V. care, în decembrie 2010 insistă să i sfătuiască să facă un copil „și să îi cresc singură”, cu ocazia unui sejur în Bulgaria.

În realitate, hotărârea comisiei de evaluare prin care i-a fost acordat calificativul „nesatisfăcător” și cea prin care i-a fost respinsă contestația de către Secția pentru judecători a CSM, precum și hotărârile plenului prin care sunt încuviințate propunerile INM privind organizarea cursurilor și a examenului de evaluare, ce au stat la baza acestei obligații de urmare a cursurilor de instruire la INM sunt doar alte etape într-un șir de cca. 20 de sesizări disciplinare, ce au fost promovate de conducerea Curții de Apel București împotriva sa, fără nicio zi de pauză, începând cu luna ianuarie 2012, ce au culminat cu un șir de 6 sancțiuni disciplinare dispuse în cascadă până la suspendarea sa din magistratură, dispusă printr-o sancțiune de 6 luni și două sancțiuni de 3 luni care, însă, în practică au dus la 2 ani de suspendare din magistratură, prin tergiversarea soluționării cauzelor disciplinare, cumulate cu măsura suspendării pe durata soluționării cauzelor. În realitate, aceasta situație a debutat în momentul în care, printr-un protest public, contestatoarea a arătat că nu mai este dispusă să păstreze tăcerea asupra presiunilor interminabile și a șicanelor zilnice exercitate asupra sa la

sediul instanței, din luna februarie 2010, cu scopul clar exprimat de colegele sale de a o determina să se întoarcă în Germania, pentru a accepta o relație personală cu un expert german.

La fel ca în cazul procedurilor disciplinare, care au fost doar un pretext pentru teroarea psihologică (prin comunicarea zilnică de acte procedurale în procedurile disciplinare, prezentarea lor de către grupuri de grefieri, fie în timpul deliberărilor, fie chiar în timpul ședințelor de judecată, prin împiedicarea sa de a-și face orice formă de apărare, prin aducerea de noi și noi acuzații la fiecare termen de judecată în fața Secției pentru judecătorești, prin prelungirea procedurilor judiciare de-a lungul a mai mulți ani, - numai prima cauză disciplinară a avut 10 termene în fața Secției pentru judecătorești și a cumulat 1096 de pagini de declarații, în care era acuzată că i-a umilit pe colegii săi în situații în care, de fapt, contestația fusese umilită).

Hotărârea PCSM ignoră dispozițiile art. 30 alin.(4) din Legea nr.317/2004, potrivit căreia: „atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și ale secțiilor acestuia, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Astfel, s-a ignorat nelegalitatea procedurii de „evaluare”, în urma căreia i s-a acordat calificativul „nesatisfăcător”, care a fost străina de scopul prevăzut de art. 1 din Regulamentul de evaluare adoptat prin HCSM nr.676/2007, urmărind, de fapt, organizarea de noi forme de șantajare a sa.

Au fost, de asemenea, ignorate dispozițiile art. 29 din Regulament, potrivit căreia, evaluarea are loc la 3 ani. Or,

evaluarea sa anterioară avusese loc cu doi ani înainte, la sfârșitul anului 2011, așa cum rezultă din raportul de evaluare întocmit la acea dată. De asemenea, cu încălcarea dispozițiilor art. 29 și a practicii constante, potrivit căreia evaluarea se face, de regulă, primăvara, în cazul său, pretinsa procedură de evaluare a avut loc în toamna anului 2013, în perioada în care nu se afla în instanță, deoarece se dispusese executarea sancțiunii mutării disciplinare la Curtea de Apel Ploiești pe o perioadă de 3 luni.

Un alt motiv de nelegalitate a procedurii de evaluare a constat în faptul că, așa cum rezultă din motivarea acordării acestuia, calificativul nesatisfăcător i-a fost acordat deoarece nu s-ar fi prezentat să pună la dispoziția comisiei hotărâri pe care aceasta să le poată evalua.

a. În primul rând, nu i s-a comunicat niciodată convocarea sa la comisia de evaluare și nici nu ar fi fost posibil să i se comunice la sediul instanței, câtă vreme nu era, la acea dată, în sediul CAB.

b. În al doilea rând, susținerile comisiei potrivit căreia s-ar fi aflat în imposibilitatea de a evalua activitatea sa profesională sunt vădit nelegale față de dispozițiile art. 32 alin. 1-3, care prevăd obligația comisiei de a consulta orice evidență, inclusiv a actelor de control în procedura de evaluare, de a solicita CSM date relevante pentru activitatea de evaluare (alin. 2) și obligația comisiei de a selecționa, anual, un număr de cel puțin 10 hotărâri cu obiect diferit [...].

Măsura este nelegală și în raport de dispozițiile art. 34 din Regulament, potrivit căreia, interviul de evaluare reprezintă doar „discuția purtată [...] cu privire la aspecte ce nu au putut fi clarificate ca urmare a culegerii datelor și informațiilor necesare evaluării, cât și cu privire la aspectele în legătură cu care judecătorul a formulat obiecțiuni.” *Per a contrario*, obligația selectării documentelor pe baza

căroră se face evaluarea revine comisiei, iar nu magistratului evaluat.

Nelegalitatea raportului de evaluare este evidentă și în raport de lipsa comunicării reglementate de art. 35 alin. 1 și 4, precum și a etapei autoevaluării.

De asemenea, procedura stabilirii acestui calificativ a fost nelegală, deoarece soluționarea contestației, ca și toate procedurile disciplinare desfășurate în fața Secției pentru judecători au nesocotit toate garanțiile procesual civile și drepturile personale. Astfel, nu a fost citată în conformitate cu dispozițiile art.37 alin. 3, iar viciul de procedură invocat a fost ignorat de Secția contencios administrativ și fiscal.

Prin Hotărârea nr. 816/26.08.2014 a Secției pentru judecători a CSM a fost respinsă contestația sa împotriva calificativului acordat pentru activitatea profesională desfășurată în perioada 2010-2012, ca fiind tardiv formulată. Hotărârea secției a fost menținută prin hotărârea Plenului nr.1350/27.11.2014.

Ambele hotărâri au fost date cu nesocotirea gravă a garanțiilor procesului privind respectarea dreptului la apărare și obligativitatea citării părților.

De asemenea, în motivarea hotărârii Plenului se invocă motive străine de esența reglementării procesual civile, arătându-se că „funcționarea Plenului CSM și a Secțiilor sale în soluționarea contestației privind calificativul acordat unui magistrat are loc ca „instanță extrajudiciară”.

Ca o consecință a acestui regim de „instanță extrajudiciară” se reține că este necesar ca Plenul și Secțiile să respecte dispozițiile Codului de procedură civilă, deoarece nu există o dispoziție expresă în acest sens cuprinsă în Legea nr.303/2004.

Motivele anterior invocate nesocotesc grav prevederile art. 124 alin. 1 din Constituție, care prevăd limitativ înfăptuirea justiției prin Înalta Curte și prin instanțe

judecătorești (alin. 1) iar, pe de altă parte, interzic înființarea de instanțe extraordinare.

Pretinsul program special de formare a fost stabilit după criteriile necunoscute și care nu pot fi determinate, fără o motivare obiectivă atâta vreme cât calificativul nu a fost acordat în urma evaluării activității profesionale, ci sub pretextul - nelegal - ca nu ar fi prezentat exemple de hotărâri pe care comisia de evaluare să le poată analiza.

Astfel, propunerea de INM a conținutului cursurilor și a materiilor la care acestea să se desfășoare nu îndeplinește condiția motivării măsurii, câtă vreme nu se indică pe baza căror criterii s-a apreciat necorespunderea profesională la toate materiile ce constituie materii de examen pentru promovarea pe loc a judecătorilor.

La data stabilirii cursurilor, nu era reglementată nicio metodologie clară și cu caracter de generalitate privind maniera de desfășurare a acestor cursuri, privind criteriile pe baza căroră se stabilesc materiile, întinderea și bibliografia cursurilor, maniera de evaluare la examen, modalitatea de punctare, nota minimă de promovare.

Faptul că, după stabilirea obligației sale de a urma acest program special, a fost adoptată Metodologia de desfășurare a unor astfel de examene, prin HPCSM nr.1001/2016, nu este de natură să înlăture nelegalitatea măsurilor de stabilire a programului special și a desfășurării examenului final, deoarece adoptarea metodologiei, ulterior stabilirii obligației, nu îndeplinește condițiile de predictibilitate și proporționalitate pe care legea trebuie să le îndeplinească.

Nu în ultimul rând, date fiind circumstanțele cauzei, INM nu oferă minime garanții de imparțialitate, privitor la organizarea unor astfel de cursuri și a examenului final, câtă vreme, nu numai fosta directoare a acestei instituții, dar un număr foarte mare de formatori și experți

ai acesteia, s-au concentrat de-a lungul ultimilor 7 ani pe izolarea sa profesională, defăimarea și stigmatizarea sa.

În sfârșit, invocă perioada extrem de lungă în care a fost supusă, aproape zilnic, acțiunilor concertate de agresivitate verbală și fizică, batjocură, traumatizare psihică care i-au slăbit puterea de concentrare și capacitatea de memorare, circumstanțe obiective care o împiedică să parcurgă un examen atât de dificil, la acest moment.

În motivarea cererii de acordare a despăgubirilor, contestatoarea înțelege să invoce necesitatea acordării de daune pentru prejudicial adus privind refuzul de planificare în ședințele de judecată și imposibilitatea de a-și exercita meseria de judecător, suferința psihică cauzată de stigmatizarea și izolarea profesională, prejudiciul adus demnității sale și prestigiului profesional prin publicarea pe un site public a informației privind eliberarea sa din funcție.

La data de 20.04.2017, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția nulității contestației, excepția inadmisibilității capetelor de cerere privind constatarea nelegalității măsurii de obligare a contestatoarei la urmarea cursurilor și a celui privind constatarea nelegalității evaluării profesionale din anul 2013, iar, în subsidiar, pe fond, a solicitat respingerea contestației împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.119/02.02.2017, ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării, intimatul a arătat următoarele:

1. Referitor la excepția nulității cererii

Potrivit art. 196 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „cererea de chemare în judecată care nu cuprinde numele și prenumele sau, după caz, denumirea oricăreia dintre părți, obiectul cererii, motivele de fapt ale acesteia ori semnătura părții sau a reprezentantului acesteia este nulă”.

În speță, contestația nu cuprinde semnătura titularii, astfel încât în cazul în care nu se acoperă lipsa semnăturii conform art. 196 alin. (2) din același act normativ, intervine sancțiunea nulității prevăzută expres de legiuitor.

2. Referitor la excepția inadmisibilității

Intimatul apreciază că solicitarea contestatoarei de a se constata nelegalitatea măsurii de obligare la urmarea cursurilor, respectiv capătul de cerere privind constatarea nelegalității evaluării profesionale din toamna anului 2013, sunt inadmisibile, în materia contenciosului administrativ obiectul cererii fiind anularea unui act administrativ, nicidecum constatarea nelegalității unor măsuri luate de o autoritate publică.

Măsurile sus-menționate au fost dispuse prin acte administrative care pot fi atacate potrivit legii. Astfel, în ceea ce privește capetele de cerere nr. 3 și 4 prin care s-a solicitat constatarea nelegalității măsurii de obligare a contestatoarei la urmarea cursurilor prevăzute de lege și cel referitor la constatarea nelegalității evaluării profesionale a acesteia pentru anul 2013, acestea sunt inadmisibile, raportat la procedura specială reglementată de dispozițiile art. 40 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, la art. 1 și 8 din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, respectiv la dispozițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu modificările ulterioare, dispoziții care reclamă evidențierea unui act administrativ pretins nelegal.

Având în vedere dispozițiile legale speciale, contestatoarea are deschisă calea contestației la instanța supremă, instanța de judecată fiind îndrituită să analizeze legalitatea acestor acte administrative, nicidecum să constate nelegalitatea unor măsuri, fără a lua în discuție actele administrative prin care au fost luate măsurile respective.

De altfel, contestatoarea a luat cunoștință de aceste acte administrative, raportul de evaluare a activității profesionale nefiind atacat, potrivit dispozițiilor legale speciale, iar Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1198/2016 fiind atacată cu contestație. De asemenea, subliniem faptul că, prin formularea capetelor de cerere nr. 3 și 4 din cererea pendinte, se tinde la eludarea prevederilor legale incidente în materie, având în vedere că aceste capete de cerere nu sunt accesorii capătului de cerere principal, reprezentat de contestația formulată împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 119/2017.

Prin urmare, în raport de cele în precedent inserate, excepția inadmisibilității capetelor de cerere 3 și 4 este întemeiată, contestatoarea având deschisă calea procedurii speciale privind evaluarea judecătorilor și procurorilor, respectiv calea contestației formulate împotriva hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, prevăzută de legea specială în domeniu.

3. Referitor la fondul cererii

În drept, Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 119/2017 a fost emisă în aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (1) lit d) din Legea nr. 303/2004, cu modificările ulterioare, referitoare la eliberarea din funcție, pe motiv de incapacitate profesională, raportat la dispozițiile art. 41 alin. (4) din aceeași lege.

Hotărârea atacată este urmarea firească a refuzului contestatoarei de a susține examenul, respectiv de a urma cursurile prevăzute de lege, în conformitate cu prevederile art. 41 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la dispozițiile art. 44-48 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor,

aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 676/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale dispozițiilor art. 13 alin. (1) și (2) din Regulamentul privind modul de desfășurare a cursurilor de formare profesională a judecătorilor și procurorilor și atestare a rezultatelor obținute. Deși contestatoarea apreciază că hotărârea atacată este nelegală întrucât a fost emisă cu ignorarea efectului suspensiv al contestației formulate de aceasta împotriva Hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 728/2016, nr. 1001/2016 și nr. 1056/2016, intimatul solicită respingerea acestor susțineri, întrucât în speță nu sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu modificările ulterioare, raportat la natura juridică a Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 728/2016 care este de fapt o operațiune, administrativă emisă în contextul organizării și desfășurării examenului prevăzut de dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările ulterioare.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 728/16.06.2016 a fost aprobată actualizarea Programului special de formare a doamnei judecător M.L.C., conform solicitării Institutului Național al Magistraturii, întrucât expirase perioada de suspendare din funcție a contestatoarei. În acest caz, actul administrativ care naște, stinge sau modifică raporturile juridice este reprezentat de hotărârea de validare a rezultatelor examenului sus-menționat astfel că formularea unei contestații împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 728/2016, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, cu modificările ulterioare, nu are și nu poate avea vreo înrâurire asupra legalității emiterii altor

hotărâri, respectiv asupra legalității hotărârii atacate prin prezenta contestație.

De asemenea, CSM a adoptat Hotărârea Plenului nr. 1001/23.08.2016, referitoare la Metodologia privind organizarea și desfășurarea examenului prevăzut de art. 39 din regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 676/2007, cu modificările ulterioare - sesiunea 2016, precum și Hotărârea Plenului Consiliul Superior al Magistraturii nr. 1056/2016 prin care a fost stabilită data de 15.11.2016 pentru organizarea examenului sus-menționat și a fost aprobată tematica și bibliografia examenului, precum și modalitatea de desfășurare a acestuia, conform calendarului din anexă. Și aceste acte sunt operațiuni administrative premergătoare actului administrativ care produce consecințe juridice, respectiv actul administrativ prin care ar fi fost validat rezultatul examenului pe care contestatoarea ar fi trebuit să îl susțină, potrivit legii.

În ceea ce privește capătul de cerere privind anularea punctului de vedere emis la data 01.11.2016 de către Comisia nr. 2, prin care s-a decis că examenul organizat în baza art.46 din regulament trebuie să aibă loc la data de 15.11.2016, intimatul solicită respingerea acestuia ca neîntemeiat, legalitatea sa fiind analizată împreună cu Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 119/2017, în conformitate cu dispozițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În ceea ce privește legalitatea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 119/2017, care face obiectul prezentei contestații, intimatul arată că, în speță, nu sunt invocate veritabile critici, contestatoarea fiind nemulțumită în fapt de decizia comisiei de evaluare care a constatat obligația doamnei judecător de a urma o perioadă

de 6 luni cursuri organizate de Institutul Național al Magistraturii, respectiv de a susține examenul final, potrivit legii.

Având în vedere neprezentarea contestatoarei pentru susținerea examenului prevăzut de lege și neprezentarea unor motive temeinice pentru a justifica absența, deși a fost anunțată prin poșta electronică la data de 15.10.2016 și la data de 04.11.2016, cât și prin Adresa nr. 5095/25.10.2016 și Adresa nr.5431/10.11.2016, raportat la dispozițiile art. 47 alin. (1) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.676/2007, cu modificările ulterioare, în mod corect Plenul a propus eliberarea sa din funcția de judecător.

De asemenea, se susține că intimatul a emis hotărârea fără a verifica motivele pentru care a lipsit contestatoarea de la examenul pe care ar fi trebuit să-l susțină și fără a o cita, precum și încălcarea dispozițiilor art. 40 alin. (2) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.676/2007 și a dispozițiilor art. 30 alin. (4) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Nici aceste critici nu pot fi reținute, având în vedere dispozițiile art. 44-48 din regulamentul incident, republicat în 2016. Intimatul a încunoscintat contestatoarea despre data organizării examenului, precum și despre faptul că formularea contestațiilor împotriva hotărârilor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 728/2016, nr.1001/2016 și nr. 1056/2016 nu implică suspendarea organizării acestui examen, astfel că motivele pentru care a lipsit contestatoarea sunt subiective, atâta vreme cât aceasta cunoștea data susținerii examenului, însă a apreciat că nu se va prezenta întrucât a formulat contestație împotriva hotărârilor sus-menționate.

Aceste hotărâri sunt operațiuni administrative, astfel că s-a apreciat că nu operează efectul suspensiv prevăzut de

dispozițiile art. 20 alin. (8) din Legea nr.317/2004, cu modificările ulterioare. Prin urmare, s-a decis organizarea examenului prevăzut de art. 41 din Legea nr.303/2004, cu modificările ulterioare. Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu a făcut decât să pună în aplicare dispozițiile legale și regulamentele incidente.

Referitor la capătul de cerere privind acordarea de daune morale în sumă de 500.000 lei, intimatul solicită respingerea acestuia ca neîntemeiat, în speță nefiind îndeplinite cerințele prevăzute de lege pentru acordarea de despăgubiri. Daunele morale și materiale pot fi acordate doar în situația în care este angajată răspunderea civilă delictuală a persoanei care a cauzat altuia un prejudiciu, în condițiile art. 1349 și următoarele din Codul civil. Însă pentru a putea fi angajată o astfel de răspundere se cer a fi îndeplinite cumulativ mai multe condiții desprinse din interpretarea dispozițiilor art. 1357 din Codul civil potrivit căruia „Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare”. Aceste condiții se referă la: existența unei fapte ilicite, prin care se încalcă o anumită obligație, aducându-se prin aceasta, o atingere a unui drept subiectiv; săvârșirea cu vinovăție a acestei fapte, ca element subiectiv al răspunderii; existența unui prejudiciu; legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

În cauză nu există vreo faptă ilicită, respectiv nu există vreun raport de cauzalitate între fapta ilicită și pretinsul prejudiciu suferit de contestatoarele prin refuzul de a fi planificată în ședințele de judecată și prin suferința psihică cauzată de izolarea profesională, Consiliul Superior al Magistraturii nefiind angajatorul acesteia. De asemenea, hotărârea atacată nu a fost publicată pe site-ul instituției, astfel că susținerile contestatoare privind prejudiciul suferit din această cauză nu pot fi reținute.

Prin răspunsul la întâmpinare, contestatoarea a solicitat respingerea excepției nulității cererii, dat fiind că a depus la dosar o copie a contestației cu semnătură olografă, precum și respingerea excepției inadmisibilității cererii, deoarece măsura de obligare a sa la urmarea cursurilor de pregătire profesională a avut un caracter simulat. Totodată, contestatoarea și-a completat contestația inițială, solicitând anularea actului administrativ accesoriu – hotărârea nr. 251/28.02.2017, emisă de Secția de judecători a CSM prin care s-a dispus suspendarea sa din funcție, precum și obligarea CSM să îi achite indemnizația de judecător reținută pe perioada începând cu 28.02.2017.

În ședința publică din data de 17.11.2017, intimatul a arătat că nu mai susține excepția nulității contestației, dat fiind că aceasta a fost semnată de contestatoare.

La dosar au fost depuse hotărârea contestată, actele care au stat la baza emiterii acesteia, precum și alte înscrisuri apreciate drept relevante pentru soluționarea cauzei.

Examinând materialul probator din dosarul cauzei, Înalta Curte reține că, prin Hotărârea Plenului CSM nr. 119 din 2 februarie 2017, s-a propus Președintelui României eliberarea din funcție a contestatoarei, judecător la Curtea de Apel București, pentru incapacitate profesională, în conformitate cu prevederile art. 65 alin. 1 lit. d) din Legea nr. 303/2004.

În motivarea acestei hotărâri s-a reținut în esență că, ulterior primirii de către contestatoare a calificativului „nesatisfăcător” la evaluarea profesională, aceasta a lipsit nejustificat de la examenul organizat de Institutul Național al Magistraturii în temeiul art. 41 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, devenind astfel incidente prevederile alin. 4 ale aceluiași articol.

Înalta Curte apreciază că Hotărârea Plenului CSM nr. 119 din 02 februarie

2017 este nelegală, pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Astfel, se reține că dispozițiile relevante ale art. 41 din Legea nr. 303/2004, prevăd următoarele: (1) *Judecătorii și procurorii care primesc calificativul „nesatisfăcător” sunt obligați să urmeze pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni cursuri speciale organizate de Institutul Național al Magistraturii. (...) (3) Cursurile prevăzute la alin. (1) și (2) se încheie prin susținerea unui examen, în condițiile prezentei legi. (4) Judecătorul sau procurorul care primește în urma a două evaluări consecutive calificativul „nesatisfăcător” sau care nu a promovat examenul prevăzut la alin. (3) este eliberat din funcție pentru incapacitate profesională de către Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.*

Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că legea condiționează emiterea propunerii de eliberare din funcție a unui magistrat pentru incapacitate profesională de nepromovarea examenului prin care se finalizează cursurile speciale prevăzute de alineatul 1 al art. 41 din Legea nr. 303/2004.

Însă, potrivit art. 46 alin.2 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor (aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 676/2007), disciplinele cursurilor ce vor fi urmate de judecătorii sau procurorii care au primit calificativul „Nesatisfăcător”, precum și tematica și bibliografia examenului prevăzut la alin. (1) se aprobă de Consiliul Superior al Magistraturii. În speță, aprobarea menționată a fost dată prin Hotărârea Plenului CSM nr. 728 din 16 iunie 2016 prin care s-a aprobat actualizarea programului special de formare a contestatoarei.

Înalta Curte reține că această din urmă hotărâre a fost atacată de contestatoarea din prezenta cauză, iar prin Decizia nr. 2106/6 iunie 2017, ICCJ-SCAF a respins

excepția inadmisibilității și a respins contestația, ca nefondată. În considerentele deciziei s-a reținut că hotărârea atacată vizează drepturile și cariera contestatoarei și, ca atare, poate forma obiectul unei contestații întemeiate pe prevederile art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004.

Față de aceste împrejurări, Înalta Curte apreciază drept întemeiat argumentul contestatoarei conform căruia Hotărârea Plenului CSM nr. 119 din 02 februarie 2017 a ignorat efectul suspensiv de executare al contestației formulate împotriva Hotărârii Plenului CSM nr. 728 din 16 iunie 2016. Aceasta în condițiile în care, astfel cum s-a arătat mai sus, în considerentele deciziei prin care a fost soluționată această contestație, s-a reținut cu putere de lucru judecat că această din urmă hotărâre vizează drepturile și cariera contestatoarei, ceea ce înseamnă că în speță sunt incidente prevederile art. 29 alin. 8 din Legea nr. 317/2004, potrivit cărora contestația împotriva unei asemenea hotărâri suspendă executarea acesteia.

Independent de existența puterii de lucru judecat, Înalta Curte nu poate primi susținerile intimatului referitoare la imposibilitatea contestării separate a Hotărârii Plenului CSM nr. 728 din 16 iunie 2016, care ar constitui, în fapt, o simplă operațiune administrativă, iar nu un act administrativ. Înalta Curte are în vedere că dispozițiile speciale ale art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004 prevăd posibilitatea contestării la secția de contencios administrativ și fiscal a oricărei hotărâri a Plenului CSM care privește cariera și drepturile judecătorilor, fără a se impune condiția circumscrierii acestei hotărâri noțiunii de act administrativ în înțelesul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Sintetizând, Înalta Curte constată că Hotărârea Plenului CSM nr. 119 din 02 februarie 2017 este nelegală, întrucât,

astfel cum rezultă din textele legale menționate, în situația din speță, premisa eliberării din funcție pentru incapacitate profesională o constituie nepromovarea examenului prin care se finalizează cursurile organizate de Institutul Național al Magistraturii pentru magistrații care primesc la evaluare calificativul „nesatisfăcător”.

Desfășurarea legală a acestui examen presupune însă, în prealabil, urmarea unor cursuri cu o durată de minimum 3 luni, cursuri ce trebuie aprobate de către Consiliul Superior al Magistraturii. Or, cum Hotărârea Plenului CSM nr. 728 din 16 iunie 2016 prin care au fost aprobate (în variantă actualizată) disciplinele acestor cursuri a fost suspendată până la data pronunțării deciziei nr. 2106/2017 a ICCJ-SCAF, aceasta a produs efecte începând cu data de 6 iunie 2017, fiind deci evident că numai începând cu această dată exista obligația contesta-toarei de a urma cursurile menționate.

În consecință, hotărârea Plenului CSM prin care s-a propus eliberarea din funcție a contestatoarei pentru incapacitate profesională nu putea fi emisă în mod legal anterior definitivării hotărârii aceleiași autorități privind aprobarea cursurilor ce se finalizează cu susținerea examenului a cărui nepromovare atrage eliberarea din funcție pentru incapacitate profesională. Cu alte cuvinte, dacă Hotărârea Plenului CSM nr. 728 din 16 iunie 2016 era suspendată, nu putea fi valabil organizat examenul de finalizare a cursurilor și nici nu se putea reține reprezentarea contestatoarei la examen sau nepromovarea acestuia.

Cât privește celelalte capete ale cererii de chemare în judecată, Înalta Curte apreciază că acestea trebuie respinse pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, Înalta Curte apreciază drept inadmisibil capătul de cerere având ca obiect constatarea nelegalității evaluării profesionale a contestatoarei din toamna

anului 2013, atât timp cât acest calificativ a rămas definitiv, urmare parcurgerii procedurii prevăzute de art. 40 alin. 3, 4 din Legea nr. 303/2004, iar potrivit art. 5 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 „nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.”

Este, de asemenea, inadmisibil capătul de cerere având ca obiect constatarea nelegalității punctului de vedere emis la data de 01.11.2016 de către Comisia nr. 2 a CSM, în condițiile în care, conform unei jurisprudențe constante a ICCJ-SCAF, punctul de vedere al unei autorități publice cu privire la modul de interpretare a unor dispoziții legale nu produce prin el însuși efecte juridice, astfel că nu reprezintă un act administrativ în înțelesul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește capătul de cerere prin care se solicită constatarea nelegalității măsurii de obligare a contestatoarei la urmarea cursurilor prevăzute de art. 41 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, Înalta Curte constată că obligația de urmare a cursurilor menționate este prevăzută expres de lege în situația unei evaluări finalizate prin acordarea calificativului „nesatisfăcător” și, în consecință, nu depinde în niciun fel de vreo apreciere a autorității intime.

Referitor la capătul de cerere privind constatarea nelegalității hotărârilor Plenului CSM nr. 728/2016, 1001/2016 și 1056/2016, Înalta Curte îl constată că rămas fără obiect, dat fiind caracterul subsidiar al formulării acestuia – contestatoarea a arătat că susține acest capăt de cerere numai în măsura în care se va trece peste argumentul său ce privește caracterul suspensiv al contestației, argument care însă, astfel cum se arată în cele de mai sus, a fost considerat drept întemeiat.

Nu este întemeiat capătul de cerere având ca obiect anularea Hotărârii nr. 251/28.02.2017 a CSM – secția pentru judecatori prin care s-a constatat suspendarea din funcție a contestatoarei ca urmare a exercitării căii de atac împotriva Hotărârii nr. 119/02.02.2017 a Plenului CSM, în condițiile în care măsura suspendării din funcție a fost luată în temeiul art. 65/1 alin. 2 din Legea nr.303/2004, până la soluționarea definitivă a cauzei, deci este independentă de legalitatea acestei din urmă hotărâri.

În privința capătului de cerere privind obligarea intimatului la achitarea indemnizației de judecător reținute contestatoarei pe perioada suspendării din funcție, Înalta Curte constată că obligația menționată nu revine autorității intime, atâta timp cât potrivit prevederilor art. 131 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 bugetul curților de apel, al

tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor este gestionat de Ministerul Justiției, ministrul justiției având calitatea de ordonator principal de credite.

Este neîntemeiat și capătul de cerere având ca obiect obligarea intimatului la plata daunelor morale, Înalta Curte apreciind că, în condițiile în care Hotărârea Plenului CSM nr. 119 din 2 februarie 2017 a fost anulată pentru motive procedurale, constatarea încălcării legii și anularea actului atacat reprezintă, în sine, o reparație echitabilă și suficientă a prejudiciului moral provocat.

Față de considerentele mai sus expuse și văzând dispozițiile art. 29 alin. 9 din Legea nr. 317/2004, Înalta Curte va admite în parte contestația și va anula Hotărârea nr.119 din 2 februarie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, urmând a fi respinse celelalte capete ale contestației.

2. Concursul de promovare al judecătorilor în funcții de execuție. Comisia de soluționare a contestațiilor are un drept de apreciere discreționar în domeniul sau pe disciplina sa de specialitate, astfel încât instanța de control judiciar nu poate interveni în activitatea sa, pentru a stabili răspunsul corect, dispozițiile Regulamentului conferind această prerogativă exclusiv comisiei/comisiilor de soluționare a contestațiilor la baremele de evaluare și notare.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr.3527 din 9 decembrie 2016, dosar nr. 2532/1/2016)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea formulată, contestatorul I.C.N. a solicitat:

- anularea în parte a procesului-verbal de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina Drept financiar și fiscal în Comisia de mediere, încheiat la data de 8 aprilie 2016, în ceea ce privește concursul de promovare la Curtea de Apel, materia de concurs Drept financiar și fiscal, proba teoretică, întrebarea 1 din grila G1, și pe cale de consecință,

admiterea contestației și acordarea punctajului aferent tuturor candidaților;

- anularea în parte a art. 12 din Hotărârea Plenului CSM nr. 420/26.04.2016 și modificarea Anexei nr. 4, astfel încât în tabelul privind validarea rezultatelor concursului pentru candidații judecatori, gradul profesional pentru care se solicită promovarea - Curte de apel, la disciplina Drept financiar și fiscal, la poziția 5, Cod candidat AI 384, nota la proba teoretică să fie 9,20, iar nota finală 9,425;

- obligarea pârâtului la modificarea art. 6 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 420/26.04.2016, în sensul suplimentării locurilor scoase la concurs cu un loc

pentru promovarea în gradul profesional corespunzător Curții de Apel, materia Drept financiar și fiscal, precum și modificarea corespunzătoare a art. 12 din aceeași hotărâre.

S-a arătat că procesul verbal de soluționare a contestațiilor la barem pentru Disciplina Drept financiar și fiscal în Comisia de mediere, ca act premergător adoptării Hotărârii Plenului CSM nr. 420/2016, este netemeinic și nelegal din următoarele considerente:

- regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 621/2006, cu modificările și completările ulterioare, nu prevede obligativitatea pentru candidați de a solicita lămuriri asupra subiectelor

- termenul *claw-back* nu este definit și reglementat în legislația românească.

Prin întâmpinare, după o expunere detaliată a împrejurărilor de fapt supuse analizei în soluționarea cererii și rezumate în hotărârea contestată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației, ca neîntemeiată, arătând, în esență, că soluția de respingere a contestației la barem formulată de contestator este corectă.

Examinând contestația formulată, în raport cu actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că aceasta este nefondată.

Pentru a ajunge la această soluție, instanța a avut în vedere considerentele în continuare arătate.

În ceea ce privește susținerea contestatorului potrivit căreia întâmpinarea este nulă deoarece nu a fost depusă în termen, Înalta Curte constată că prin aceasta intimatul nu a solicitat nici administrarea de probe și nici nu a invocat excepții, astfel că poate fi considerată concluzii scrise.

Pe fondul cauzei, Înalta Curte reține următoarele:

Contestatorul este judecător și a participat la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de

execuție, organizat la data de 03.04.2016, optând pentru promovarea pe loc în vederea obținerii gradului profesional de judecător de curte de apel în cadrul disciplinei „Drept financiar și fiscal”.

Acesta a formulat contestație la barem, arătând, în esență, că întrebarea nr. 1 din grila de concurs G1 din cadrul probei teoretice nu s-a încadrat în tematica de concurs.

Prin procesul-verbal de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina „Drept financiar și fiscal” întocmit la data de 7 aprilie 2016, Comisia de soluționare a contestațiilor a constatat că membrii comisiei de elaborare nu și-au dat acordul în sensul anulării subiectelor, astfel încât, în temeiul art. 14 alin. (4) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor au înaintat contestațiile pentru a fi soluționate de Comisia de mediere.

În cadrul Comisiei de mediere, contestația la barem formulată de reclamant a fost respinsă ca neîntemeiată, astfel cum rezultă din procesul verbal întocmit la data de 8 aprilie 2016.

În esență, Comisia de mediere a constatat că în bibliografia de concurs a fost indicată O.U.G. nr.77/2011, care se subsumează temei de la punctul 5, subpunctul 5.7 „Alte contribuții” din tematica pentru concursul de promovare la disciplina „Drept financiar și fiscal.”

Cu privire la termenul „claw-back”, utilizat în cuprinsul întrebării nr. 1 din grila de concurs G1, din cadrul probei teoretice, Comisia de mediere a avut în vedere că nu au fost solicitate lămuriri cu ocazia susținerii concursului. Totodată s-a reținut că art. 3¹ alin. (5) din O.U.G. nr. 77/2011 face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 39/2013, în considerentele căreia se regăsește sintagma „contribuția claw-back”

Pentru promovarea pe loc la curtea de apel în cadrul materiei de concurs „Drept financiar și fiscal” au fost scoase patru locuri. Reclamantul I.C.N. (cod candidat

A1 384), care a obținut nota 9.00 la proba teoretică și nota 9,50 la proba practică, cu media 9,375, clasându-se pe poziția a cincea, a fost declarat respins.

Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare stabilește o procedură clară de contestare în ceea ce privește probele scrise. Comisia de soluționare a contestațiilor la barem/Comisia de mediere având competența de a analiza argumentele candidaților privind modalitatea de elaborare a subiectelor și a baremului, precum și de a decide asupra acestora.

Limitele în care pot fi verificate activitățile comisiei de elaborare a subiectelor sunt cele care permit, pe calea contestațiilor la baremele de corectare, să fie analizate cerințele prevăzute de examinatori pentru subiectele din cadrul probelor scrise, iar ulterior etapei de definitivare a baremelor, se exercită un nou control asupra modalității de stabilire a notelor acordate în raport de cerințele fiecărui barem final, în cadrul procedurii supuse spre analiză comisiei de contestații.

Așadar, până la momentul acordării notei finale a unui candidat există o cenzură asupra condițiilor legale ce trebuie îndeplinite pentru elaborarea unor subiecte de concurs, în concordanță cu criteriile stabilite prin Regulament, cenzură exercitată de Comisia de soluționare a contestațiilor/Comisia de

mediere, specific fiecărei etape ce se contestă (stabilirea baremelor sau notarea în funcție de baremele publicate).

Deci, Comisia de soluționare a contestațiilor are un drept de apreciere discreționar în domeniul sau pe disciplina sa de specialitate, astfel încât instanța de control judiciar nu poate interveni în activitatea sa, pentru a stabili răspunsul corect, iar dispozițiile Regulamentului conferă această prerogativă exclusiv comisiei/comisiilor de soluționare a contestațiilor la baremele de evaluare și notare.

Pe de altă parte, Înalta Curte consideră că soluția de respingere a contestației la barem a fost motivată, astfel încât să permită buna înțelegere și acceptare a efectelor sale de către destinatar. Argumentele prezentate de Comisia de mediere cu privire la soluționarea contestațiilor la barem pentru disciplina „Drept financiar fiscal” sunt coerente, clare, lipsite de ambiguități și de contradicții, fiind în măsură să permită urmărirea raționamentului care a condus la respingerea contestației.

Astfel fiind, Înalta Curte constată că susținerile și criticile contestatorului sunt neîntemeiate și nu pot fi primite.

În consecință, pentru considerentele arătate și în temeiul dispozițiilor art. 29 alin.7 din Legea nr. 317/2014, Înalta Curte va respinge contestația formulată împotriva Hotărârii nr. 420 din 26 aprilie 2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca nefondată.

3. Suspendarea soluționării cererii de acordare a pensiei de serviciu operează în cazul punerii în mișcare a acțiunii penale pentru una dintre infracțiunile menționate la alin. 1 al art. 83² alin. 2 din Legea nr. 303/2004. Dacă în situația săvârșirii unei infracțiuni suspendarea soluționării cererii magistratului de acordare a pensiei de serviciu se produce doar în ipoteza punerii în mișcare a acțiunii penale, nu există nicio rațiune pentru care o simplă sesizare cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare să aibă în mod automat același efect suspensiv.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 3628 din 16 noiembrie 2017, dosar nr. 1445/1/2017)

Din examinarea lucrărilor din dosar a constatat următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Hotărârea contestată

Prin Hotărârea nr. 438 din 25 aprilie 2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a respins solicitarea formulată de petenta R.F., judecător la Curtea de Apel Oradea, de amânare a soluționării cererii de pensionare formulate de C.D., procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, și s-a propus Președintelui României eliberarea acestuia din funcție prin pensionare.

În motivarea acestei hotărâri s-a reținut că, potrivit datelor existente în evidența Direcției resurse umane și organizare, magistratul C.D. avea, la data de 15.04.2017, vârsta de 62 de ani, 10 luni și 15 zile și o vechime în magistratură de 33 de ani, 4 luni și 14 zile, din care 26 de ani, 7 luni și 14 zile în funcția de procuror și 6 ani și 7 luni în funcția de jurisconsult, iar prin Decizia nr.343340 din data de 23.03.2017, emisă de Casa Județeană de Pensii Bihor, au fost stabilite drepturile de pensie ale acestuia.

La data de 25.04.2017 a fost înregistrat la Consiliul Superior al Magistraturii memoriul formulat de doamna R.F., judecător la Curtea de Apel Oradea, prin care a solicitat amânarea analizării cererii de pensionare formulate de C.D., până la soluționarea definitivă a sesizărilor formulate de aceasta, precum și până la soluționarea definitivă a plângerii penale formulate de aceeași contestatoare.

S-a mai reținut că, potrivit celor precizate de Direcția resurse umane și organizare și adreselor Inspecției Judiciare, respectiv a Biroului grefa secțiilor, rezultă că, în prezent, domnul procuror C.D. nu este suspendat din funcție, ca urmare a arestării preventive sau a trimiterii în judecată și nici nu se află supus vreunei proceduri disciplinare, Plenul constatând că nu subzistă niciunul din cazurile expres prevăzute de art. 83 ind. alin. (2) din Legea nr. 303/2004 și art. 52 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, astfel că a respins solicitarea doamnei judecător

R.F. de amânare a soluționării cererii de pensionare formulate de domnul C.D., procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, apreciind că acesta din urmă îndeplinește condițiile prevăzute de art.82 alin.(1) din Legea nr.303/2004.

2. *Contestația formulată*

Prin contestația formulată și înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. 1445/1/2017, contestațoarea R.F., în contradictoriu cu intimații Consiliul Superior la Magistraturii și C.D., a solicitat:

- suspendarea executării Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 438 din 25.04.2017, până la soluționarea definitivă a prezentei contestații;

- sesizarea Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 ind. 2 din Legea nr. 303/2004 și suspendarea judecării prezentei cauze, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, până la soluționarea excepției invocate;

- anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 438/25.04.2017, prin care s-a propus eliberarea din funcție prin pensionare a intimatului C.D..

În motivarea contestației, contestațoarea arată că intimatul C.D., în calitate de procuror la D.N.A. – Structura Teritorială Oradea, a comis grave abuzuri și violări ale drepturilor constituționale ale contestatoarei, deoarece, prin rechizitoriul din dosarul penal al D.N.A. Oradea nr. 37/P/2012, contestațoarea, judecător la Curtea de Apel Oradea, alături de alți trei judecători, a fost trimisă în judecată pentru presupuse infracțiuni de corupție și asimilate acestora, iar procurorii care au instrumentat dosarul și au emis rechizitoriul au fost Man Ciprian, procuror sef D.N.A. – S.T. Oradea și C.D., procuror în cadrul aceleiași structuri.

Dosarul a fost trimis spre judecare Curții de Apel Cluj, unde a primit nr. 854/

33/2014, judecătorul de cameră preliminară dispunând restituirea dosarului la parchet, soluție menținută de Î.C.C.J. prin încheierea definitivă nr. 231/19.02.2016, prin care s-a reținut că în speță, procurorii de caz au încălcat secretul deliberării, confidențialitatea avocat-client, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, precum și că faptele pentru care au fost trimiși în judecată, nu au fost determinate.

Contestatoarea susține că în ceea ce o privește, nu s-a precizat când, unde și în ce împrejurări ar fi comis infracțiunea de trafic de influență, în schimbul căreia ar fi primit, ca foloase necuvenite, „o sumă nedeterminată de bani, păstrăvi și whisky”.

Mai arată că a formulat mai multe cereri structurii centrale a D.N.A., prin care a reclamat grave abuzuri în instrumentarea dosarului, solicitând preluarea dosarului de către structura centrală, ceea ce în fapt s-a și întâmplat, acesta fiind preluat sub nr. 331/P/2016, iar prin Ordonanța din data de 6 aprilie 2017, D.N.A. – Structura Centrală a dispus clasarea dosarului nr. 331/P/2016, față de contestatoare reținându-se că faptele nu există, deși timp de 5 ani a fost cercetată penal, trimisă în judecată, suspendată din funcție, pentru fapte care nu au existat.

Contestatoarea susține că intimatul C.D. i-a încălcat grav drepturile procesuale și constituționale, astfel cum a reținut definitiv și Înalta Curte și că după restituirea dosarului la D.N.A., a formulat plângere penală pentru comiterea infracțiunilor de represiune nedreaptă (art. 283 din Codul penal) și cercetare abuzivă (art. 280 din Codul penal) împotriva procurorilor care au instrumentat dosarul, a formulat sesizări la CSM și Ministerul Justiției împotriva celor doi procurori, solicitând sancționarea acestora pentru abateri disciplinare grave. Dosarul penal se află pe rolul Parchetului de pe lângă

Î.C.C.J., având nr. 201/P/2016. Sesizările disciplinare pe care le-a formulat la C.S.M. și Ministerul Justiției nu au fost încă soluționate.

Contestatoarea precizează că în data de 25.04.2017, la punctul 4 al Ordinei de zi a Plenului C.S.M., a aflat de cererea procurorului C.D. de eliberare din funcție prin pensionare, motiv pentru care a formulat un memoriu adresat C.S.M., în care a arătat că se opune pensionării acestuia și a solicitat amânarea soluționării cererii de pensionare până la soluționarea sesizărilor pe care le-a formulat împotriva sa la Inspekția Judiciară și la Ministerul Justiției, precum și a plângerii penale formulate. C.S.M., în majoritate, prin hotărârea pe care o contestă, a dispus respingerea memoriului formulat de contestatoare și a propus, în majoritate, Președintelui României, pensionarea procurorului C.D..

La data de 2 mai 2017, arată că a notificat atât C.S.M., cât și Președintele României, să nu facă demersuri pentru pensionarea magistratului C.D., până când hotărârea C.S.M. nr. 138/25.04.2017 nu rămâne definitivă.

În susținerea contestației sale, contestatoarea invocă aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 29 alin. (5) – (9) din Legea nr.317/2004, art. 65 alin. (1) lit. b), art. 82, art. 83 ind. 2 din Legea nr.303/2004.

Contestatoarea consideră că este o persoană interesată, în înțelesul art. 29 alin. (7) din Legea nr.317/2004, întrucât pârâții, prin conduita lor, i-au vătămat un interes legitim privat, apreciind că în speță există și un interes legitim public, care ar fi vătămat prin pensionarea cu pensie de serviciu a intimatului, interes constând în protejarea valorilor prevăzute în art. 1 și art. 16 din Constituție, astfel că în cauza sunt îndeplinite condițiile stipulate de art. 2 alin. (1) lit. a), p) și r) din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la suspendarea executării Hotărârii CSM nr.438/25.04.2017, arată că, deși aceasta este suspendată de drept, ca urmare a inițierii prezentei contestații, conform art. 29 alin. (8) din Legea 317/2004, este necesară o suspendare explicită a executării, dată fiind posibilitatea ca Președintele României să semneze decizia de pensionare a magistraților înainte ca aceasta să fie definitivă.

Arată că eliberarea din funcție privește cariera magistratului, iar pensia de serviciu este un drept al acestuia, în acest sens fiind și Deciziile Curții Constituționale nr.873/25.06.2010 și nr.262/5.06.2016. Astfel, întrucât Hotărârea C.S.M. nr. 438/25.04.2017 este o hotărâre care privește cariera și drepturile magistratului, aceasta devine definitivă numai după expirarea termenului de 15 zile de contestare, iar dacă este contestată, devine definitivă numai după soluționarea contestației.

Referitor la sesizarea Curții Constituționale, solicită admiterea acestei cereri, fiind îndeplinite condițiile legale, astfel: dispozițiile legale a căror neconstituționalitate o invocă sunt în vigoare, nu au fost declarate neconstituționale printr-o hotărâre anterioară, iar între dispozițiile respective și prezenta cauză există o strânsă legătură.

Subliniază că excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 83 ind. 2 din Legea 303/2004, care limitează cazurile în care soluționarea cererilor de pensionare ale magistraților sunt suspendate de drept la cele în care aceștia sunt inculpați pentru infracțiuni de corupție, asimilate ori legate de acestea, articolul nefăcând referire la alte infracțiuni de serviciu ori contra justiției, în care magistrații, în exercițiul funcției, au încălcat legea, au violat drepturi și libertăți ale persoanelor.

Contestatoarea apreciază că dispozițiile art. 83 ind. 2 din Legea nr.303/2004

sunt contrare atât art. 1 alin. (3) și (5), cât și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Referitor la netemeinicia și nelegalitatea Hotărârii C.S.M. nr. 438/2017, arată că pensiile de serviciu ale magistraților sunt un drept constituțional al acestora, acordat de stat prin lege specială, ca o garanție inclusă în noțiunea de independență a justiției, în același sens fiind și Decizia nr. 327/2013 a Curții Constituționale a României. Mai arată că, în schimbul drepturilor acordate magistraților, statul are dreptul să impună și să condiționeze acestora o conduită ireproșabilă în exercitarea funcției, dar intimatul C.D., în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, așa cum s-a constatat definitiv prin încheierea Î.C.C.J. nr. 231/2016, a încălcat grav drepturile procesuale ale contestatoarei și ale celorlalți inculpați din dosarul penal nr. 37/P/2012 al D.N.A. Oradea și, mai mult, prin violarea secretului deliberării și a confidențialității client-avocat, a încălcat independența justiției.

Cu privire la procedurile disciplinare aflate în curs împotriva magistratului, arată că la data de 28 februarie 2017 a înaintat Inspecției Judiciare și Ministerului Justiției sesizări împotriva procurorilor M.C. și C.D., solicitând sancționarea acestora în temeiul art. 99 lit. t) din Legea nr.303/2004, respectiv exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, în ceea ce privește încălcarea secretului deliberării, prevăzut de art. 91 alin. (2) din Legea nr.303/2004 și, prin aceasta, a independenței justiției; încălcarea secretului profesional al avocatului, confidențialitatea avocat-client, prevăzut de 46 alin. (2) din Legea nr.51/1995; ignorarea cu bună știință a dispozițiilor art. 327 din Codul de procedură penală, care permite sesizarea instanței și emiterea rechizitoriului doar atunci când au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, urmărirea penală este completă și există probele

necesare și legal administrate, în speță, judecătorul de cameră preliminară apreciind, în mod definitiv, că rechizitoriul a fost deficitar sub aspectul omisiunii descrierii faptelor reținute, a elementelor constitutive ale infracțiunilor, cât și al omisiunii indicării datei și a locului comiterii presupuselor infracțiuni, scopul și împrejurări esențiale care conduc la imposibilitatea constatării obiectului judecății în conformitate cu art. 371 din Codul de procedură penală. De asemenea, au fost ignorate și dispozițiile art. 328 alin. (2) din Codul de procedură penală, în rechizitoriu nefiind indicate toate persoanele ce au calitate în procesul penal și locul unde urmează a fi citate, respectiv în speță, subiectul pasiv al infracțiunilor de abuz în serviciu - Tribunalul Bihor nu a fost citat pe parcursul urmăririi penale, deși i s-a conferit calitatea de persoana vătămată.

Se mai arată că, deși a formulat plângerile în data de 28.02.2017, acestea nu au fost soluționate, cu toate că art. 45 alin.(3) din Legea nr.317/2004 stabilește un termen 45 de zile pentru soluționarea sesizărilor adresate Inspecției Judiciare, termen care se poate prelungi în mod excepțional, cu încă 45 de zile.

Totodată, arată că potrivit art. 52 alin.(2) din Legea nr.317/2004, pe durata procedurii disciplinare, soluționarea cererii de acordare a pensiei de serviciu se suspendă până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare.

Referitor la noțiunea de „procedură disciplinară”, prevăzută de textul de lege de mai sus, consideră că aceasta include toate etapele, de la sesizarea Inspecției Judiciare, din oficiu, la cererea C.S.M. sau a oricărei persoane interesate, sau la solicitarea titularilor acțiunii disciplinare: Ministrul Justiției, Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și mergând până la rămânerea definitivă a hotărârii

pronunțate de către completul de 5 judecători din cadrul Î.C.C.J. sau de Curtea de Apel București, conform competențelor exprese stabilite în lege.

Mai arată că procedura disciplinară începe odată cu sesizarea, fapt ce se deduce și din art. 47 din Legea nr.317/2004 care, la alin. 6 lit. b), afirmă că una dintre soluțiile date de Curtea de Apel București este admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului judiciar sau, după caz, a inspectorului-șef și trimiterea dosarului pentru continuarea procedurii disciplinare, continuare care se referă la cercetările privind sesizarea, conform unei interpretări logice și sistematice. În virtutea principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, consideră că dispozițiile arătate nu se pot interpreta în sensul că suspendarea prevăzută de art. 52 alin. (2) ar fi posibilă doar în vreuna din etapele disciplinare, astfel că în opinia sa, suspendarea pensionării se poate dispune în oricare din etapele procedurii disciplinare, astfel cum a statuat și Decizia Curții Constituționale nr. 774 din 2015.

Cu privire la procedurile penale aflate în curs, arată că a formulat plângere penală împotriva intimatului C.D. la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru infracțiunile de represiune nedreaptă și cercetare abuzivă, dosarul având nr. 201/P/2016.

3. Apărările formulate în cauză

3.1 Apărarea formulată de intimatul Consiliului Superior al Magistraturii

Intimatul Consiliului Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, prin care solicită respingerea contestației ca nefondată.

Cu privire la cererea contestatoarei de a se dispune suspendarea executării hotărârii atacate, învederează instanței că aceasta a fost deja executată, fiind emis, în acest sens, Decretul Președintelui României nr. 463/12.05.2017.

Cu privire la netemeinicia contestației, arată că aceasta este nefondată, actul

administrativ atacat fiind emis în concordanță cu dispozițiile legale incidente. La emiterea hotărârii atacate, Plenul a analizat îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege în temeiul cărora intimatul C.D. poate fi eliberat din funcție, prin pensionare. În drept, sunt incidente dispozițiile art. 82 din Legea nr.303/2004, raportat la dispozițiile art. 65 alin. (1) lit. b) din același act normativ.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 83 ind. 2 din Legea nr.303/2004 și art. 52 din Legea nr.317/2004.

Se precizează că în fapt, potrivit datelor existente în evidența Direcției resurse umane și organizare, intimatul C.D. avea, la data de 15.04.2017, vârsta de 62 de ani, 10 luni și 15 zile și o vechime în magistratură de 33 de ani, 4 luni și 14 zile, din care 26 de ani, 7 luni și 14 zile în funcția de procuror și 6 ani și 7 luni în funcția de jurist, iar prin Decizia nr. 343340 din data de 23.03.2017, emisă de Casa Județeană de Pensii Bihor, i-au fost stabilite drepturile de pensie.

La data de 25.04.2017 a fost înregistrat la Consiliul Superior al Magistraturii memoriul formulat de contestatoare, prin care se solicita amânarea analizării cererii de pensionare a intimatului, până la data soluționării definitive a sesizărilor formulate de contestatoare, precum și până la soluționarea definitivă a plângerii penale formulate împotriva aceluiași intimat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar conform celor precizate de Direcția resurse umane și organizare și adreselor Inspecției Judiciare, respectiv a Biroului grea secțiilor, a rezultat că domnul procuror C.D. nu era suspendat din funcție ca urmare a arestării preventive sau a trimerii în judecată și nici nu se afla supus vreunei proceduri disciplinare.

Astfel, arată că în speță, nu subzistă niciunul din cazurile expres prevăzute de art. 83 ind. 2 din Legea nr.303/2004 și art. 52 din Legea nr. 17/2004, astfel că

cererea intimatului C.D. a fost analizată în mod corect de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, fiind întrunite cerințele prevăzute de art. 82 alin.(1) din Legea nr.303/2004, față de persoana respectivă nefiind pusă în mișcare acțiunea penală și în condițiile în care sesizarea Inspecției Judiciare nu conduce automat la începerea procedurii disciplinare.

În acest sens, apreciază că legalitatea unui act administrativ nu poate fi analizată decât în contextul respectării dispozițiilor legale incidente la data emiterii actului administrativ.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată, arată că aceasta este inadmisibilă, întrucât deși contestatoarea s-a raportat la dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, a motivat cererea de sesizare a Curții Constituționale pe considerentul că soluția legislativă prevăzută de art. 83 ind. 2 din Legea nr. 303/2004, nu cuprinde și infracțiunile comise în exercitarea funcției de magistrat, cum ar fi infracțiunile împotriva justiției. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, excepțiile de neconstituționalitate ce critică lipsa unei dispoziții legale cu conținutul dorit și care urmăresc modificarea legii, sunt respinse ca inadmisibile, Curtea Constituțională nefiind legiuitor pozitiv, sens în care invocă prevederile art.2 alin. (3) din Legea nr.47/1992, precum și Deciziile Curții Constituționale nr. 449/2005, nr. 447/2005, nr. 624/2005.

Consideră că, în speță, nu a fost răsturnată prezumția de legalitate a actului atacat, astfel că solicită respingerea contestației, ca nefondată.

3.2 Apărarea formulată de intimatul C.D.

Intimatul C.D. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată, arătând că acțiunea reclamantei este lipsită de temei și s-au invocat situații de fapt fără suport

probator, câtă vreme niciuna dintre instituțiile abilitate, Consiliul Superior al Magistraturii și/sau Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu au constatat fapte de natură disciplinară sau penală care să-i atragă vreo răspundere.

În ceea ce privește cererea de suspendare a actului administrativ, în temeiul art. 14 din Legea nr. 544/2004, arată că suspendarea poate fi solicitată doar în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, dar în cauză, reclamanta nu își justifică în niciun mod solicitarea suspendării decretului prezidențial prin care a fost eliberat din funcția de procuror, prin pensionare.

Susține că nici cea de-a doua condiție nu este îndeplinită, reclamantul nefăcând dovada producerii unei pagube iminente. Pe de altă parte, arată că atacarea unui act în contencios administrativ presupune existența unor dubii cu privire la legalitatea actului, ceea ce reclamanta nu a dovedit.

Mai arată că reclamanta a încercat împiedicarea sa de a-și exercita dreptul la apărare, indicând în acțiune adresa de citare a fostului său loc de muncă, respectiv Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, deși cunoștea faptul că începând cu data publicării Decretului nr. 463 în Monitorul Oficial al României, Partea I, din 15.05.2017, i-a încetat calitatea de procuror în cadrul Ministerului Public.

3. Procedura derulată

În temeiul art.13 din Legea nr.554/2004, la dosarul cauzei s-au atașat actele administrative atacate și documentația aferentă.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Deliberând asupra cererii de suspendare a executării Hotărârii Plenului CSM nr. 438 din 25 aprilie 2017, Înalta Curte constată că la data de 12.05.2017, Președintele României a emis Decretul nr. 463 prin care intimatul C.D. a fost

eliberat din funcție, ca urmare a pensionării. Aceasta înseamnă că hotărârea atacată a fost executată și, în consecință, cererea de suspendare va fi respinsă, ca rămasă fără obiect.

Pe fondul cauzei, Înalta Curte reține că, prin actul administrativ contestat – Hotărârea Plenului CSM nr. 438 din 25 aprilie 2017, a fost respinsă solicitarea formulată de contestatoare privind amânarea cererii de pensionare formulate de intimatul C.D., procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea și s-a propus Președintelui României eliberarea acestuia din funcție prin pensionare.

În motivarea acestei hotărâri s-a reținut, în esență, că intimatul C.D. îndeplinește condițiile prevăzute de art. 82 alin. 1 din Legea nr.303/2004 și că acesta nu este suspendat din funcție ca urmare a arestării preventive sau a trimiterii în judecată, nu este supus niciunei proceduri disciplinare și nici nu subzistă vreunul dintre cazurile prevăzute expres de art. 83/2 alin. 2 din Legea nr.303/2004.

Înalta Curte apreciază că hotărârea atacată a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale, nefiind întemeiată susținerile contestatoarei referitoare la încălcarea prevederilor art. 52 alin.2 din Legea nr. 317/2004, text legal conform căruia pe durata procedurii disciplinare, soluționarea cererii magistratului de acordare a pensiei de serviciu se suspendă până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare.

În opinia Înaltei Curți, din interpretarea gramaticală și logică a textului legal menționat, rezultă că procedura disciplinară la care acesta face referire este, în fapt, procedura disciplinară ce se desfășoară în fața uneia dintre secțiile CSM, *ulterior exercitării acțiunii disciplinare* împotriva unui magistrat. O asemenea interpretare este în consonanță cu prevederile art. 83² alin. 2 din Legea nr.303/2004 conform cărora

suspendarea soluționării cererii de acordare a pensiei de serviciu operează în cazul *punerii în mișcare a acțiunii penale* pentru una dintre infracțiunile menționate la alin. 1 al aceluiași articol. Or, dacă în situația săvârșirii unei infracțiuni suspendarea soluționării cererii magistratului de acordare a pensiei de serviciu se produce doar în ipoteza punerii în mișcare a acțiunii penale, nu există nicio rațiune pentru care o simplă sesizare cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare să aibă în mod automat același efect suspensiv.

Această interpretare este confirmată indirect și de Decizia nr. 774/2015 a Curții Constituționale, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. 1 din Legea nr.317/2004 – în paragraful 27 al considerentelor acesteia se precizează că suspendarea este o măsură provizorie în cadrul soluționării acțiunii disciplinare exercitate împotriva magistratului. Aceasta înseamnă că noțiunea de procedură disciplinară prevăzută în cuprinsul art. 52 din Legea nr.317/2004 este exclusiv cea desfășurată în fața secțiilor CSM, nefiind inclusă cercetarea disciplinară efectuată de Inspekția Judiciară.

Chiar dacă s-ar da o interpretare extensivă noțiunii de procedură disciplinară la care fac referire prevederile art. 52 alin. 2 din Legea nr.317/2004, tot nu s-ar putea reține începerea acesteia prin simpla sesizare a Inspekției Judiciare – potrivit dispozițiilor art. 45 alin. 6 lit. b) din același act normativ, începerea cercetării disciplinare prelabile se dispune prin rezoluție în cazul în care se constată că există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare. Contrar susținerilor contestatoarei, conținutul dispozițiilor art. 47 alin. 6 lit. b) din Legea nr.317/2004 nu poate determina o altă concluzie, atâta timp cât admiterea contestației împotriva rezoluției de respingere a sesizării și

trimiterea dosarului pentru continuarea procedurii disciplinare presupune o cercetare disciplinară prelabilă începută prin rezoluție, conform celor arătate mai sus.

Înalta Curte are în vedere și faptul că acceptarea susținerilor contestatoarei privind începerea procedurii disciplinare prin simpla sesizare a Inspekției Judiciare ar produce consecințe juridice inacceptabile în situația unei exercitări abuzive a dreptului de sesizare de către orice persoană care se pretinde interesată (spre exemplu, sesizări disciplinare repetate), respectiv suspendarea *sine die* a cererii magistratului privind acordarea pensiei de serviciu. Or, după cum a arătat chiar contestatoarea în motivarea cererii de chemare în judecată, din jurisprudența Curții Constituționale rezultă că dreptul la pensia de serviciu are un temei constituțional, fiind o consecință a statutului constituțional al magistraților.

Cât privește cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83² din Legea nr. 03/2004, Înalta Curte apreciază că soluționarea cauzei nu depinde de modul de soluționare a excepției, nefiind astfel îndeplinite cumulativ cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. 1-3 din Legea nr.47/1992.

Înalta Curte are în vedere că textul legal ce face obiectul excepției de neconstituționalitate prevede suspendarea soluționării cererii magistratului de acordare a pensiei de serviciu în situația punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva acestuia pentru o infracțiune de corupție, o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție sau o infracțiune în legătură cu acestea, săvârșite înainte de eliberarea din funcție, iar criticile de neconstituționalitate privesc lipsa oricăror referiri la alte infracțiuni de serviciu, ori infracțiuni contra justiției. Or, admiterea de către Curtea Constituțională

a acestei excepții și constatarea neconstituționalității prevederilor art. 83² din Legea nr. 303/2004 printr-o decizie interpretativă, conform criticilor contestatoarei, nu ar fi de natură a determina anularea hotărârii atacate din perspectiva încălcării acestora, atâta timp cât din actele dosarului nu rezultă că, la data emiterii Hotărârii CSM nr. 438/2017, împotriva intimatului C.D. ar fi fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea vreunei infracțiuni. De asemenea, chiar dacă instanța de contencios consti-

tuțional ar constata neconstituționalitatea textului legal criticat în integralitatea sa, acesta nu ar mai produce efecte juridice (art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992) și, în consecință, nesocotirea dispozițiilor sale nu ar mai putea constitui temei juridic al nelegalității hotărârii atacate.

Față de considerentele mai sus expuse, Înalta Curte va respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83² din Legea nr. 303/2004.

4. Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor. Experiența profesională superioară a membrilor comisiei de evaluare de la parchetul ierarhic superior și principiul subordonării ierarhice nu au relevanță, atât timp cât voința legiuitorului a fost ca, în componența comisiei de evaluare, să se regăsească și conducătorul parchetului în care funcționează persoana evaluată, acesta fiind în măsură să cunoască cel mai bine eficiența și calitatea activității acesteia.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 2775 din 3 octombrie 2017, dosar nr. 2042/2/2014)

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul litigiului dedus judecății

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 26.03.2004, sub nr.2042/2/2014, reclamanta P.D.R. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), anularea alin.9 al art.25 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.676/2007, cu modificările ulterioare (în forma inițială a Regulamentului, textul era alin.6 al art.25).

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr.2141/03.07.2014 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ

și fiscal a fost admisă cererea formulată de reclamanta P.D.R., în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, și s-a dispus anularea art.25 alin.(9) din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007, respectiv „La instanțele sau parchetele la care în schema de personal este prevăzut un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori, evaluarea se face de comisia constituită la instanța ierarhic superioară sau, după caz, la parchetul ierarhic superior”.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței civile nr.2141/03.07.2014 a declarat recurs în termen legal pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, în temeiul art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă, prin care a susținut că instanța de fond a aplicat greșit legea, respectiv dispozițiile art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, raportat la art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procu-

rorilor, republicată, cu modificările ulterioare, după cum urmează.

3.1. Potrivit dispozițiilor art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările ulterioare, „Evaluarea prevăzută la alin.1 se face de comisii constituite prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, separat pentru judecători și procurori, formate din președintele instanței sau, după caz, conducătorul parchetului, secției sau direcției din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Direcției Naționale Anticorupție, precum și din 2 judecători sau procurori desemnați de colegiul de conducere”.

În conformitate cu dispozițiile art.25 alin.9 din Regulament, „La instanțele sau parchetele la care în schema de personal este prevăzut un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori, evaluarea se face de comisia constituită la instanța ierarhic superioară sau, după caz, la parchetul ierarhic superior”.

Art.25 alin.(1) lit.b) din Regulament stipulează că: „(1) Evaluarea judecătorilor și procurorilor se face de comisii constituite prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, separat pentru judecători și procurori, formate astfel: b) pentru judecătorii de la judecătorii, tribunale, tribunale specializate și curți de apel și procurori de la parchetele de pe lângă acestea, din președintele instanței sau, după caz, conducătorul parchetului, 2 judecători, respectiv 2 procurori, desemnați de colegiul de conducere al instanței sau parchetului, și un membru supleant”.

Se poate observa că dispozițiile art.25 alin.(1) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.676/2007, cu modificările și completările ulterioare, reiau dispozițiile prevăzute de lege privind constituirea comisiilor de evaluare, astfel că prin dispozițiile art.25 alin.(9), care fac obiectul prezentei cereri de chemare în judecată, este reglementată o situație de

excepție, determinată de condiții obiective și anume personal insuficient pentru a constitui comisii de evaluare, la nivelul anumitor instanțe și parchete.

Orice legislație primară trebuie să cuprindă o reglementare cu grad mare de generalitate, neputând fi prezentate sau epuizate la nivelul legislației primare toate situațiile posibile cărora li s-ar aplica norma. În aplicarea legii, legiuitorul secundar poate da soluții nuanțate sau chiar contrare acelor destinatari care nu se află ipoteza tipică, generală a normelor primare.

Prin urmare, dispozițiile reglementare atacate nu numai că nu contravin legii, dar ele au fost emise tocmai în vederea aplicării legii, or, potrivit principiului de drept cunoscut, legea se interpretează în sensul că ea să producă efecte, iar nu de a nu produce niciun efect.

Atâta vreme cât legea nu interzice, fiind vorba de o situație obiectivă, reglementarea atacată nu face decât să ocrotească dreptul magistraților la evaluare și nicidecum să încalce vreun drept sau interes legitim al acestora.

3.2. Se impune a se observa că, în speță, nu există niciun drept prevăzut de lege în favoarea intimitei-reclamante, sau un interes legitim, public sau privat, care să fi fost încălcat prin emiterea acestui regulament, constituirea comisiilor de evaluare la nivelul parchetului imediat superior fiind o soluție salutară, în condițiile în care, din cauza numărului insuficient de magistrați, procedura de evaluare nu poate fi realizată potrivit standardelor în materie.

În ceea ce o privește pe intimata-reclamantă, aceasta nu a suferit nicio vătămare prin evaluarea sa de către prim-procurorul parchetului ierarhic superior și ceilalți membri ai comisiei de evaluare. Aceștia au o experiență profesională superioară celor de la nivelul parchetului de pe lângă judecătoria, iar criteriile de evaluare a activității

procurorilor prevăzute de art.8-17 din Regulament sunt obiective.

Activitatea procurorilor este guvernată de principiul subordonării ierarhice consacrat la nivel constituțional, astfel încât evaluarea de către prim-procurorul parchetului ierarhic superior nu poate produce o vătămare intimitei-reclamante, normele legale urmând a fi interpretate coroborat și nu separat.

Prin urmare, în mod greșit instanța de fond a conchis că reclamanta a suferit o vătămare prin simplul fapt că nu a fost evaluată de către conducătorul parchetului la care funcționează.

3.3. În mod greșit instanța de fond a apreciat că textul secundar derogă de la cel primar, întrucât Regulamentul nu instituie norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, care este păstrată (prin art.25 alin.1 din Regulament), ci reglementează o situație de excepție întâlnită în practică, tocmai în scopul de a se evita lacunele legislative, în acest caz nefiind vorba de soluții care să contravină legii.

Astfel, „Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea – cadru în materie, aceasta păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru celelalte cazuri”, în conformitate cu art.15 alin.(3) din Legea nr.24/2000, cu modificările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art.24 alin.(1) din aceeași lege, „Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a evita lacunele legislative”.

De altfel, instanța de fond admite că reglementarea din art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, republicată, putea constitui obiect de dezvoltare odată cu aprobarea Regulamentului privind

evaluarea, lucru care s-a întâmplat tocmai prin adoptarea art.25 alin.(9), dezvoltare justificată prin sesizările de la nivelul instanțelor și parchetelor cu un număr insuficient de personal.

Prin urmare, instanța de fond nu a analizat incidența acestor dispoziții legale, aplicând în mod greșit și neunitar art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, cu modificările ulterioare, raportat la dispozițiile art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările ulterioare, pronunțând astfel o hotărâre profund nelegală prin anularea unui text regulamentar aflat în concordanță cu legea.

În concluzie, având în vedere considerentele expuse, recurentul-pârât a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței civile nr.2141/2004 pronunțată de Curtea de Apel București și, pe cale de consecință, respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamanta P.D.R., ca neîntemeiată.

4. Apărările formulate în cauză

Intimata-reclamantă a solicitat, prin întâmpinare, respingerea recursului ca nefondat, prevalându-se, în esență, de următoarele apărări:

Ocotirea dreptului magistraților la evaluare este prezumată doar dacă se respectă legea, nu și dacă se încalcă. Este dincolo de orice îndoială faptul că un conducător de parchet cunoaște mai bine decât conducătorul unui parchet ierarhic superior activitatea de zi cu zi a procurorului, performanțele profesionale, deficiențele și contextul în care s-au produs. Interesul legitim al procurorului este ca activitatea sa să fie apreciată pe cât posibil de cel care are atributul de a-i verifica nemărginit activitatea, de a-i verifica soluțiile și măsurile dispuse, prezența la program, calitatea expunerilor în diverse documente de pregătire profesională etc..

Nu pot fi primite nici aserțiunile recurentului referitoare la așa-zisa situație

de excepție reglementată de norma constatată ca nelegală de către prima instanță. Dimpotrivă, legiuitorul nu a exclus posibilitatea ca la unele unități de parchet sau la unele instanțe să fie doar câțiva magistrați. Tocmai de aceea nu a impus că toți membrii comisiilor de evaluare să fie din aceeași instituție judiciară, lăsând deplină libertate legiuitorului secundar în a stabili din ce instanțe, respectiv unități de parchet să facă parte ceilalți doi membri ai comisiilor de evaluare.

În concluzie, intimata-reclamantă a solicitat să se constate că prima instanță nu a aplicat greșit art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, așa încât sentința nu poate fi casată pentru motivul prevăzut de art.408 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului declarat în cauză

Examinând sentința recurată, prin prisma criticilor formulate, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale aplicabile, constată că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce vor fi expuse în continuare.

Litigiul dedus judecății vizează controlul de legalitate, în condițiile art.1 și art.8 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, asupra dispozițiilor art.25 alin.(9) din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea CSM nr.837/2010.

Acest text normativ prevede că *„La instanțele sau parchetele la care în schema de personal este prevăzut un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori, evaluarea se face de comisia constituită la instanța ierarhic superioară sau, după caz, la parchetul ierarhic superior”*.

Din analiza normelor art.39 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor

și procurorilor, republicată (forma în vigoare la 29.11.2007, dar și la 22.10.2010), prima instanță a reținut, în primul rând, faptul că legiuitorul a prevăzut componența comisiilor de evaluare a judecătorilor și procurorilor, fără a fi instituită vreo derogare în funcție de numărul de judecători sau procurori existent în schema de personal sau, după caz, care funcționează în cadrul instanței sau parchetului.

În al doilea rând, s-a reținut că prin alin.(6) al art.39 din Legea nr.303/2004 s-a prevăzut dreptul Consiliului Superior al Magistraturii de a aproba prin hotărâre regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor.

În opinia primei instanțe, Regulamentul aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007 prezintă natura juridică a unui act normativ dat în executarea legii, astfel că, în contextul art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă privind elaborarea actelor normative, acesta trebuie să respecte limitele și normele care îl ordonă. Altfel spus, regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor nu poate nici să deroge de la legislația primară pentru diverse situații particulare pretins neavute în vedere de legiuitor, nici să o modifice și nici să o interpreteze într-o manieră care să contravină acesteia.

În continuarea expunerii, prima instanță a analizat dacă o comisie de evaluare constituită la nivelul instanței ierarhic superioare sau parchetului ierarhic superior, aprobată prin hotărâre a CSM, se încadrează în dispozițiile art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, pentru a evalua activitatea judecătorilor și procurorilor ce funcționează la instanța ierarhic inferioară.

Concluzia instanței a fost în sensul că o astfel de comisie nu satisface exigențele art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, întrucât legiuitorul a făcut referire la

„președintele instanței sau, după caz, conducătorul parchetului (...), aceștia trebuind să intre în alcătuirea respectivei comisii de evaluare. Ceea ce s-a avut în vedere a fost președintele instanței sau conducătorul parchetului în care funcționează cel evaluat.

Această interpretare este susținută și de ansamblul detalierei existentei în art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, unde raportarea se face la structura organizatorică în care funcționează cel evaluat, iar nu la cea ierarhic superioară.

Pe cale de consecință, prima instanță a constatat că o reglementare precum cea existentă la art.25 alin.(9) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007 vine în contradicție cu art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, întrucât în compunerea acelei comisii de evaluare nu se regăsește președintele instanței respective sau, după caz, prim-procurorul parchetului respectiv, astfel că textul din norma secundară dată în executarea legii nu respectă limitele acesteia.

Hotărârea primei instanțe a fost criticată de pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, care a susținut că dispozițiile art.25 alin.(9) din Regulament nu contravin legii, ci au fost adoptate tocmai în aplicarea acesteia, ținând seama de o serie de condiții obiective, și anume personal insuficient pentru a constitui comisii de evaluare la nivelul anumitor instanțe și parchete.

Recurentul apreciază că, în aplicarea legii, legiuitorul secundar poate da soluții nuanțate sau chiar contrare acelor destinatari care nu se află în ipoteza tipică, generală a normelor primare.

Recurentul admite că prin norma de drept secundară este reglementată o situație de excepție în privința componenței comisiilor de evaluare, determinată de condiții obiective, însă consideră că soluția este una salutară, menită să evite lacunele legislative și să

ocrotească dreptul magistraților la evaluare.

Prin urmare, este esențial de stabilit dacă prin această derogare de la soluția legislativă cuprinsă în reglementarea-cadru în materie au fost respectate normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu referire specială la prevederile art.4 din Legea nr.24/2000, cu modificările ulterioare.

Acest text de lege, având denumirea marginală „*ierarhia actelor normative*” prevede că: „(1) *Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte, (2) Categoria de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă*”.

Ținând seama de natura juridică a Regulamentului aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007, aceea de act normativ dat în executarea legii, în mod corect prima instanță a apreciat că acesta trebuie să respecte limitele și normele care îl ordonă, respectiv art.39 din Legea nr.303/2004, republicată.

Prin alin.(9) al art.39 a fost reglementată componența comisiilor de evaluare a judecătorilor și procurorilor, în alcătuirea acestora intrând „*președintele instanței sau, după caz, conducătorul parchetului (...) precum și (...) 2 judecători sau procurori desemnați de colegiul de conducere*”.

Din redactarea textului menționat se observă că acesta nu conține nicio derogare circumstanțiată la o situație anume determinată, cum ar fi situația instanțelor sau parchetelor la care în schema de personal este prevăzut un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori.

În aceste condiții, ținând seama de exigențele impuse de art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, în mod just prima instanță a considerat că legislația secundară, în speță, Regulamentul aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007, nu poate nici să deroge pentru diverse situații particulare pretins neavute în vedere de legislația primară, nici să o modifice și nici să o interpreteze de o manieră care să contravină dispozițiilor acesteia.

Contrar susținerilor recurentului, se observă că prin adoptarea art.29 alin.(5) din Regulament nu a fost dezvoltată sau detaliată soluția legislativă prevăzută la art.39 alin.(3) din Legea nr.303/2004, ci au fost instituite norme diferite față de aceasta, circumstanțiate la situația instanțelor sau parchetelor la care în schema de personal este prevăzut un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori, încălcându-se astfel principiul ierarhiei actelor normative.

Referitor la susținerile recurentului potrivit cărora, actele administrative trebuie să fie în concordanță cu actul normativ superior dar și cu realitatea în care se aplică, în mod corect prima instanță a reamintit dispozițiile art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, statuând că „în reflectarea realității avute în vedere la momentul reglementării, emitentul normei secundare nu poate depăși limitele celei

primare care o ordonă”.

În acord cu prima instanță, se constată că intimata-reclamantă are calitatea de persoană vătămată în accepțiunea art.2 alin.(1) lit.a) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, în condițiile în care își desfășoară activitatea de procuror în cadrul unui parchet la care în schema de personal sunt prevăzuți mai puțin de 10 procurori, iar dreptul său recunoscut de lege este acela de a fi evaluată de o comisie din care să facă parte conducătorul parchetului în care funcționează.

Experiența profesională superioară a membrilor comisiei de evaluare de la parchetul ierarhic superior și principiul subordonării ierarhice nu au relevanță din perspectiva analizată, atât timp cât voința legiuitorului a fost ca în componența comisiei de evaluare să se regăsească și conducătorul parchetului în care funcționează persoana evaluată, acesta fiind în măsură să cunoască cel mai bine eficiența și calitatea activității acesteia.

În concluzie, pentru considerentele expuse, Înalta Curte constată că sunt neîntemeiate criticile recurentului subsumate motivului de casare prevăzut de art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă și urmează să dispună, cu majoritate, în temeiul art.496 din acest act normativ, respingerea recursului, ca nefondat.

5. Înregistrările în baza de date a Inspecției Judiciare au doar un caracter provizoriu, fiind consemnate abaterile de la Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor la momentul constatării acestora prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii adoptată potrivit art. 36 indice 2 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, Sentința civilă nr. 2553 din 23 iunie 2017, dosar nr. 2181/2/2016)

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin acțiunea civilă înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 29.03.2016 reclamantul P.D.A., în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) a solicitat anularea în parte a actului administrativ - HCSM nr.623/21.09.2006, nepublicată în Monitorul

Oficial, respectiv anularea art. 1 din actul menționat, precum și restabilirea situației anterioare prin radierea sa din baza de date ținută la nivelul Inspecției Judiciare întrucât: actul administrativ cu caracter normativ adaugă la legea în raport cu care a fost adoptat; actul administrativ cu caracter normativ nu îndeplinește condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate impuse unei norme juridice.

În motivare, reclamantul a arătat următoarele:

Conform art. 1 din HCSM nr. 623/21.09.2006, nepublicată în Monitorul Oficial, Plenul C.S.M. a hotărât „realizarea unei baze de date la nivelul Inspecției Judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către judecători și procurori, ce nu reprezintă abateri disciplinare și care au fost confirmate urmare a verificărilor”.

Reclamantul este procuror. În perioada februarie 2013 - octombrie 2015 și-a desfășurat activitatea la Parchetul de pe lângă Judecătoria Constanța.

Cu titlu prealabil, reclamantul a arătat că a aflat despre actul administrativ cu caracter normativ atacat în contextul studierii actelor și întâmpinării depuse de către CSM într-o cauză aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție (dosar civil nr. 1872/1/2015), având ca obiect contestația sa împotriva hotărârilor C.S.M. și ale comisiei de evaluare din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Constanța prin care i-a fost acordat calificativul „bine” la evaluarea activității profesionale pentru perioada 2013 - 2014.

Pentru a-i respinge contestația vizând, printre altele, modul în care a fost notat la indicatorul „Respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei stabilite de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor” (unde a primit nota 6,33), C.S.M. a reținut că ar figura în baza de date a Inspecției Judiciare cu mențiuni privind mai multe

încălări ale Codului deontologic. La aceeași dată, hotărârea Secției pentru Procurori din cadrul CSM nr. 646/06.11.2014 prin care s-a reținut că ar fi încălcat Codul deontologic nu era însă definitivă.

Expunerea motivelor de nelegalitate care afectează parțial actul administrativ cu caracter normativ;

În considerentele HCSM nr. 623/21.09.2006 s-a reținut că Plenul a apreciat necesară „constituirea unei baze de date în care să fie evidențiate toate lucrările ce conțin constatări ale inspectorilor cu privire la conduita deontologică a judecătorilor și procurorilor, confirmate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii”, urmând ca „lucrările din această bază de date să fie avute în vedere de comisiile de evaluare, constituite potrivit legii, la evaluarea judecătorului și procurorului respectiv, precum și la concursurile de promovare în funcții de conducere”.

Primul motiv de nelegalitate îl constituie încălcarea actului normativ superior în baza căruia HCSM nr. 623/21.09.2006 a fost adoptată, respectiv încălcarea dispozițiilor art. 29 alin. 8 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, potrivit căreia „contestația (împotriva hotărârilor Plenului CSM privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor) suspendă executarea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii”.

Se poate observa că, deși actul normativ superior prevede suspendarea executării hotărârii CSM prin care se constată încălcarea Codului deontologic în situația contestării acesteia la ICCJ, art. 1 din HCSM nr. 623/21.09.2006 permite, totuși, înscrierea în baza de date a Inspecției Judiciare, fără vreo posibilitate de radiere ulterioară, a constatărilor inspectorilor judiciari „confirmate” de secțiile CSM, inclusiv în cazul în care aceste „confirmări” nu au rămas definitive.

Exemplul cel mai evident în acest sens este cazul său, care figurează în baza de date a Inspecției Judiciare cu pretinse încălcări ale art. 18 din Codul deontologic chiar dacă a atacat la ÎCCJ hotărârea CSM prin care s-a constatat pretinsa încălcare a codului, iar instanța supremă încă nu s-a pronunțat asupra contestației sale.

Consideră că soluția legislativă care se referă la „constatări ale inspectorilor” privind eventuale încălcări ale Codului deontologic „confirmate în urma verificărilor” de către secția corespunzătoare din CSM, permite înregistrarea în baza de date înființată prin HCSM nr.623/21.09.2006, cu încălcarea art. 29 alin. 8 din Legea nr. 317/2004, a tuturor lucrărilor vizând situații cu privire la care CSM ar decide că există o încălcare a codului, chiar dacă aceste hotărâri nu ar fi definitive întrucât ar fi contestate la Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a ICCJ și chiar dacă ICCJ s-ar pronunța în sensul admiterii contestațiilor formulate. Aceasta, deoarece singura condiție pentru înregistrarea lucrărilor în baza de date respectivă este să existe o „confirmare” din partea CSM cu privire la o pretinsă încălcare a Codului deontologic - și nu o confirmare prin hotărâre rămasă definitivă.

Totodată, actul normativ prin care s-a înființat această bază de date nu prevede posibilitatea radierii unei eventuale înregistrări făcute exclusiv pe baza simplei confirmări din partea secției Consiliului, în cazul în care această confirmare ar fi infirmată ulterior de către ICCJ cu ocazia soluționării unei eventuale contestații având ca obiect anularea hotărârii CSM prin care s-a constatat încălcarea Codului deontologic. Se deduce, așadar, că inclusiv în situația în care ICCJ ar admite o eventuală contestație împotriva hotărârii CSM prin care se constată încălcarea Codului deontologic de către un judecător sau

procuror, înregistrările deja făcute în baza de date a Inspecției Judiciare ar rămâne păstrate întrucât pretinsele încălcări la care se referă au fost „confirmate” de secția corespunzătoare din CSM.

Al doilea motiv de nelegalitate care afectează actul administrativ cu caracter normativ atacat îl reprezintă lipsa de claritate, previzibilitate și accesibilitate a normelor instituie.

Nu este suficient de clar dacă autoritatea administrativă care a adoptat normele referitoare la constituirea bazei de date la nivelul Inspecției Judiciare cu privire la conduita deontologică a judecătorilor și procurorilor a avut în vedere numai înregistrarea în această bază de date a hotărârilor definitive ale CSM prin care se constată încălcări ale Codului deontologic (în procedura prevăzută la art. 361 - 362 din Regulamentul CSM) sau chiar și hotărâri nedefinitive ale secțiilor Consiliului. De asemenea, nu este clar în ce fel și prin ce act se realizează „confirmarea” constatărilor inspectorilor judiciari cu privire la conduita deontologică a judecătorilor și procurorilor. Nu este clar momentul în care intervine această „confirmare”. Nu este clară procedura de „confirmare” a constatărilor inspectorilor judiciari.

De asemenea, nu este clar de ce actul cu caracter normativ se referă la constatările inspectorilor judiciari, în contextul în care potrivit prevederilor art. 36 indice 1 – 36 indice 2 din Regulamentul de organizare și funcționare al CSM, *singurul for competent* să constate eventualele încălcări ale Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor este CSM prin secțiile sale. În condițiile art. 36 indice 1 alin. 3 din Regulamentul CSM, inspectorii judiciari întocmesc numai rapoarte privind rezultatul verificărilor cu privire la conduita deontologică a judecătorului sau procurorului și sesizează secția corespunzătoare din cadrul CSM.

Aceștia nu au deci atribuții de constatare a unor eventuale abateri de la codul deontologic.

În ultimul rând, nu este clar dacă există remedii împotriva unor înregistrări ilegale sau greșite.

Astfel cum s-a reținut și prin Decizia CCR nr. 363/07.05.2015 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 495/06.07.2015, „art. 1 alin. 5 din Constituție consacră principiul legalității, care impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile”. În continuare, Curtea a reținut că „orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a fi aplicat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 189/02.03.2006 publicată în Monitorul Oficial nr. 307/05.04.2006, Decizia nr. 903/06.07.2010 publicată în Monitorul Oficial nr. 584/17.08.2010 sau Decizia nr. 26/18.01.2012 publicată în Monitorul Oficial nr. 116/15.02.2012)”.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (a se vedea Hotărârea din 04.05.2000 în cauza *Rotaru împotriva României*, par. 52 și Hotărârea din 25.01.2007 în cauza *Sissanis împotriva României*, par. 66).

În ceea ce privește condiția ca norma să fie accesibilă, a arătat că HCSM nr. 623/21.09.2006 nu este publicată în Monitorul Oficial al României, deși dispozițiile art. 11 alin. 1 din Legea nr. 24/2000 impuneau acest lucru. Potrivit

textului de lege invocat, „în vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de către conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”. În condițiile art. 11 alin. 5 din Legea nr. 24/2000, „celelalte acte normative (diferite față de cele indicate la alin. 3 și 4 din legea menționată) se publică după ce au fost semnate de emitent”.

HCSM nr. 623/21.09.2006 nu face și nici nu trebuie să facă excepție de la publicarea în Monitorul Oficial al României întrucât potrivit art. 11 alin. 2 din Legea nr. 24/2000 „nu sunt supuse regimului de publicare în Monitorul Oficial deciziile primului ministru clasificate, potrivit legii, actele normative clasificate, potrivit legii, precum și cele cu caracter individual, emise de autoritățile administrative autonome și de organele administrației publice centrale de specialitate”. Or, HCSM nr. 623/21.09.2006 nu se încadrează în aceste categorii.

În dovedirea cererii de chemare în judecată, reclamantul a anexat copia actului administrativ atacat.

Legal citat, pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat în principal excepția inadmisibilității acțiunii, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată, ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată.

Prin întâmpinare, pârâta a arătat în esență următoarele :

Potrivit art. 11 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 „nu sunt supuse regimului de publicare în Monitorul Oficial al României

actele (...) cu caracter individual, emise de autoritățile administrative autonome și de organele administrației publice centrale de specialitate.”

În concret, criticile aduse de reclamant privesc în esență lipsa de claritate, previzibilitate și accesibilitate a art. 1 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006, reclamantul arătând că sunt încălcate dispozițiile art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare.

Aceste critici sunt nefondate, în considerarea următoarelor argumente:

Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006 a fost adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în conformitate cu dispozițiile art. 37 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 317/2004 în vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute de art. 106 lit. h) din Legea nr. 303/2004, art. 30 alin. (3), art. 38 alin. (1) și art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004, privind adoptarea Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, adoptarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, asigurarea respectării legii și a criteriilor de competență și etică profesională în desfășurarea carierei profesionale a magistraților și luarea de măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane cu privire la conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, respectarea normelor cuprinse în cod constituie un criteriu pentru evaluarea eficienței, calității activității și integrității magistraților, iar alin. (2) al aceluiași articol prevede că evaluarea se face de către organele competente, potrivit legii.

În executarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al

Magistraturii a stabilit în mod legal și temeinic prin Hotărârea nr. 623/21.09.2006 că este necesară realizarea unei baze de date privind încălcări ale conduitei deontologice de către judecători și procurori, care nu reprezintă abateri disciplinare și care au fost confirmate ca urmare a verificărilor.

În consecință, măsura cuprinsă la art. 1 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006 are un caracter administrativ, fiind dispusă în scopul realizării unei evaluări eficiente a activității și integrității magistraților, fără a modifica atribuțiile de evaluare care revin organelor competente, potrivit legii.

Analizând cuprinsul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006, se constată că acesta nu conține prevederi contrare actelor normative în executarea cărora a fost emisă.

Din preambulul hotărârii ce face obiectul acțiunii de față, rezultă că, prin Nota Inspecției Judiciare nr. 1331/IJ/2006, s-a solicitat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii să se încuviințeze propunerile Grupului de lucru G5, dezbătute în ședința din data de 27 iunie 2006 pe baza Memorandului consultativ referitor la modul de abordare a încălcărilor Codului deontologic redactat de Asociația Baroului American/Inițiativa Juridică pentru Europa Centrală și Eurasia (ABA/CEELI), cu finanțarea oferită de Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională.

În urma consultărilor, prin această notă a Inspecției Judiciare s-a formulat propunerea realizării unei baze de date la nivelul acestei instituții privind conduita deontologică a judecătorilor și procurorilor, ce nu reprezintă abateri disciplinare și care au fost confirmate ca urmare a verificărilor efectuate în fiecare cauză în parte.

Totodată, s-a precizat în mod expres că această bază de date, cu caracter confidențial, va putea fi consultată doar de judecătorul sau procurorul implicat și ar urma să fie folosită la evaluarea acestora, precum și la concursurile de promovare în funcții de conducere.

Contrar susținerilor reclamantului, înscrierile în baza de date a Inspecției Judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către magistrați se realizează în mod legal în momentul în care au fost adoptate hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în această materie.

Dispozițiile a căror anulare s-a solicitat prin acțiunea de față sunt clare și previzibile, având în vedere că trebuie interpretate și aplicate în raport cu procedura prin care se constată abaterile magistraților de la Codul deontologic.

Astfel, în acest cadru legal, atribuțiile inspectorilor judiciari sunt precis delimitate în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare

Astfel, în exercitarea atribuției prevăzute de art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, respectiv luarea măsurilor privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor, Secția pentru judecători/procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii poate fi legal sesizată în două modalități diferite:

- printr-un raport al Inspecției Judiciare întocmit potrivit dispozițiilor art. 36 ind.1 alin. (1) - (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care Consiliul Superior al Magistraturii a fost sesizat direct de orice persoană sesizată, motiv pentru care

sesizarea este trimisă Inspecției Judiciare pentru întocmirea unui raport;

- ca urmare a efectuării de verificări de către inspectorii judiciari, finalizate cu constatarea că nu sunt întrunite elementele unei abateri disciplinare și că există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor (art. 36 indice 1 alin. (5) raportat la art. 36 indice 1 alin. (4) din Regulament).

Ulterior, în fața Secției se derulează procedura conform art. 36 indice 1 alin. (6) sau (7), după caz. Astfel, potrivit alin. (6) al art. 36 indice 1 din Regulament „la termenul stabilit, dacă se constată că nu există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, secția Consiliului dispune, prin hotărâre, respingerea sesizării”. Potrivit alin. (7) al art. 36 indice 1 din Regulament „dacă se constată că ar putea exista indicii privind încălcarea normelor de conduită, secția acordă un alt termen pentru soluționare și dispune încunoștințarea judecătorului sau, după caz, a procurorului, căruia i se comunică, în copie, actul de sesizare și raportul întocmit de Inspecția Judiciară.”

În cazul în care se pronunță asupra încălcării sau nu a normelor deontologice, Secția Consiliului trebuie să constate că Inspecția Judiciară a efectuat verificări în oricare dintre cele două situații, respectiv cea în care Consiliul a fost sesizat direct, conform art. 36 indice 1 alin. (1) din Regulament, sau cea în care s-a efectuat o cercetare disciplinară a magistratului și s-au efectuat verificări de Inspecție în acea procedură.

Față de acest cadru normativ, în ambele modalități de sesizare a Secției pentru judecători/procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, rolul Inspecției Judiciare este acela de a efectua verificări, în urma cărora Secția Consiliului se va pronunța asupra sesizării privind încălcarea normelor de conduită

reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Astfel, în urma parcurgerii procedurii prevăzută de art. 36 indice 1 alin. (6) - (11) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, membrii secției Consiliului deliberează în secret asupra sesizării. În măsura în care sesizarea va fi întemeiată, secția va constata, prin hotărâre, încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, fără a se aplica o sancțiune precis delimitată. Dacă sesizarea va fi găsită neîntemeiată, secția Consiliului o va respinge prin hotărâre.

De asemenea, potrivit art. 36 indice 2 alin. (6) - (9) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii „(6) hotărârea secției Consiliului poate fi atacată cu contestație la Plen, în termen de 5 zile de la comunicare. (7) Hotărârea Plenului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Dispozițiile art. 20 se aplică în mod corespunzător. (8) După ce hotărârea secției a rămas irevocabilă, persoanei care a formulat sesizarea cu privire la conduita judecătorului sau a procurorului. Biroul grefa secțiilor îi comunică, în scris, modul în care a fost soluționată sesizarea. (9) Hotărârea secției Consiliului prin care se constată încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, rămasă irevocabilă, se depune la dosarul profesional al judecătorului sau procurorului.”

În acest context, trebuie făcută distincția între modalitatea în care sunt înregistrate abaterile de la Codul deontologic în baza de date a Inspecției Judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către magistrați, respectiv în dosarul profesional al judecătorului sau procurorului.

Dacă în dosarul profesional al magistratului se depune hotărârea secției

Consiliului prin care se constată încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, rămasă irevocabilă, (în prezent definitivă), în baza de date a Inspecției Judiciare, înscrierea abaterii se face la momentul constatării sale, având un caracter provizoriu, ce se va definitiva ca urmare a soluționării contestației formulate de magistrat în condițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004.

Art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004 reglementează efectul juridic cu caracter procedural al suspendării hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii ca urmare a exercitării căii de atac exercitate împotriva acesteia.

Referitor la efectele pe care le produc aceste înregistrări, Memorandumul ce privește modul de abordare a încălcărilor Codului deontologic și care a stat la baza propunerii de realizare a unei baze de date la nivelul Inspecției Judiciare privind conduita deontologică a magistraților a evidențiat, în esență, că respectarea Codului deontologic trebuie adăugată criteriilor care sunt deja aplicate prin efectul legii și care sunt utilizate la evaluarea randamentului judecătorilor și procurorilor.

În acest context, s-a făcut trimitere la dispozițiile art. 39-41 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Tocmai de aceea, prin Hotărârea nr. 79/24 ianuarie 2008 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a fost modificată și completată Hotărârea nr. 676/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor și la art. I pct. 4 s-a prevăzut modificarea art. 32 alin. (2) din acest act normativ, potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii comunică, la cererea comisiilor de evaluare, datele relevante pentru activitatea de evaluare din dosarele profesionale ale judecătorilor și procurorilor, referitoare la

sancțiunile disciplinare rămase definitive și abaterile de la normele de conduită ale Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Potrivit Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 10/17.01.2008, prin care s-a aprobat Ghidul de evaluare a activității profesionale a magistraților, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr. 838/30 septembrie 2010, membrii comisiilor de evaluare realizează evaluarea magistraților la criteriul „Integritate și indicatorii respectarea standardelor de conduită conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, stabilite de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, respectiv imparțialitate” (art. 16 lit. a) și c) din Regulament), independent de existența vreunei hotărâri definitive, prin care să se constate încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005.

Nu în ultimul rând, în acest sens este decizia nr. 4110/07.10.2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 2960/2/2008 prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea reclamantei Uniunea Națională a Judecătorilor din România prin care s-a solicitat anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21 septembrie 2006.

Instanța supremă a reținut cu autoritate de lucru judecat că prin art. 1 al Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21 septembrie 2006 s-a stabilit numai o măsură administrativă, fără incidență asupra principiilor de conduită etică a judecătorilor și procurorilor sau asupra competenței comisiilor de evaluare a activității lor profesionale.

Totodată, s-a avut în vedere că în contextul acestei reglementări, Inspekția Judiciară nu se substituie comisiilor de evaluare, constituite potrivit art. 39 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, cu atât mai

mult cu cât prin art. 2 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a fost respinsă propunerea de înființare a unui consiliu de etică pe lângă comisiile de evaluare, cu motivarea că notarea magistraților este atributul exclusiv al acestor comisii prevăzute în legea organică privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că prin hotărârea contestată nu au fost atribuite alte competențe Inspekției Judiciare decât cele prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 326/2005, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, în raport de caracterul acestor înregistrări și de efectele pe care le produc, sunt neîntemeiate criticile reclamantului privind încălcarea prevederilor art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004, prin dispozițiile art. 1 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006 fiind satisfăcute cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale acestui act administrativ cu caracter individual.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, art. 7 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările ulterioare, precum și toate dispozițiile legale relevante la care a făcut trimitere în cuprinsul întâmpinării.

În dovedire au fost depuse următoarele înscrisuri: dovada comunicării întâmpinării Consiliului Superior al Magistraturii către reclamantul P.D.A. în dosarul nr. 1872/1/2015, aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 10/17.01.2008, Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 838/30.09.2010, Memorandumul consultativ către Consiliul Superior al Magistraturii referitor la modul de

abordare a încălcărilor Codului deontologic, sentința civilă nr. 515/10.02.2009, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 2960/2/2008, decizia civilă nr. 4110/07.10.2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

La termenul de judecată din data de 27.01.2017, instanța a respins ca neîntemeiată excepția inadmisibilității acțiunii, invocată prin întâmpinare de către pârâtă, pentru considerentele prezentate în încheierea de ședință de la acea dată.

Examinând cu prioritate excepția autorității de lucru judecat, invocată de pârâtă, în conformitate cu prevederile art. 248 C.pr.civ., instanța reține că este nefondată, urmând a fi respinsă cu următoarea motivare:

Nu există autoritate de lucru judecat în raport de sentința civilă nr. 515 din 10.02.2009, pronunțată în dosarul nr.2960/2/2008 al Curții de Apel București, irevocabilă prin decizia civilă nr. 4110 din 7 octombrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât nu există identitate de părți, reclamantul din prezenta speță, nu a fost parte în dosarul nr. 2960/2/2008 al CAB, iar cauza acțiunii în anulare este diferită, respectiv reclamantul invocă alte motive de nelegalitate față de cele care au fost invocate de către reclamanta UNJR, în dosarul mai sus arătat.

Analizându-se actele și lucrările dosarului, susținerile părților, dispozițiile legale incidente, instanța a reținut următoarele:

Prin acțiunea în anulare formulată, reclamantul a invocat nelegalitatea actului administrativ cu caracter normativ reprezentat de art. 1 din HCSM nr. 623/21.09.2006, susținând pe de o parte, că soluția normativă cuprinsă în acest articol încalcă prevederile art.29 alin. 8 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul

Superior al Magistraturii, care stabilesc caracterul suspensiv de executare al contestației formulate împotriva hotărârii CSM prin care s-ar constata o eventuală abatere de la Codul deontologic, iar pe de altă parte, că norma în baza căreia a fost înființată baza de date la nivelul Inspecției Judiciare nu este suficient de clară previzibilă și accesibilă.

Cu privire la nulitatea intrinsecă - vizând conținutul actului administrativ:

Art. 1 din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii prevede: realizarea unei baze de date la nivelul Inspecției judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către judecători și procurori, ce nu reprezintă abateri disciplinare, și care au fost confirmate urmare verificărilor.

Dispozițiile art. 29 alin. 8 din Legea nr. 317/2004 prevăd următoarele: „(1) Lucrările plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii sunt, de regulă, publice. Membri plenului sau ai secțiilor hotărăsc, cu majoritate de voturi, situațiile în care ședințele nu sunt publice. Ședințele secțiilor în care se soluționează cererile privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu cu privire la judecători, procurori ori magistrați-asistenți, precum și cele în care se soluționează sesizările referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor nu sunt publice. (...) (8) Contestația suspendă executarea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii.”

Instanța reține că, în raport de textul de lege menționat mai sus, dispozițiile art. 1 din HCSM nr. 623/21.09.2006, a căror nelegalitate se contestă, nu adaugă la legea în raport cu care a fost adoptat, așa cum susține reclamantul.

Astfel, instanța reține că actele normative se inițiază, se elaborează, se adoptă și se aplică în conformitate cu prevederile Constituției României, cu dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind

normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cu principiile ordinii de drept. Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației și pentru aceasta el trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior, cu reglementările comunitare și cu tratatele internaționale la care România este parte.

Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006 – act normativ - a fost adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în conformitate cu dispozițiile art. 37 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 317/2004 în vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute de art. 106 lit. h) din Legea nr. 303/2004, art. 30 alin. (3), art. 38 alin. (1) și art. 40 lit. f) din Legea nr. 317/2004, privind adoptarea Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, adoptarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, asigurarea respectării legii și a criteriilor de competență și etică profesională în desfășurarea carierei profesionale a magistraților și luarea de măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane cu privire la conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, respectarea normelor cuprinse în cod constituie un criteriu pentru evaluarea eficienței, calității activității și integrității magistraților, iar alin. (2) al aceluiași articol prevede că evaluarea se face de către organele competente, potrivit legii.

În executarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii a stabilit în mod legal și temeinic prin Hotărârea nr. 623/21.09.2006 că este necesară realizarea unei baze de date privind încălcări ale conduitei deontologice de către judecători

și procurori, care nu reprezintă abateri disciplinare și care au fost confirmate ca urmare a verificărilor.

În consecință, măsura cuprinsă la art. 1 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006 are un caracter administrativ, fiind dispusă în scopul realizării unei evaluări eficiente a activității și integrității magistraților, fără a modifica atribuțiile de evaluare care revin organelor competente, potrivit legii.

Analizând cuprinsul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 623/21.09.2006, se constată că acesta nu conține prevederi contrare actelor normative în executarea cărora a fost emisă.

Din preambulul hotărârii ce face obiectul acțiunii de față, rezultă că prin *Nota Inspecției Judiciare nr. 1331/IJ/2006 s-a solicitat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii să se încuviințeze propunerile Grupului de lucru G5, dezbătute în ședința din data de 27 iunie 2006 pe baza Memorandului consultativ referitor la modul de abordare a încălcărilor Codului deontologic redactat de Asociația Baroului American/Inițiativa Juridică pentru Europa Centrală și Eurasia (ABA/CEELI), cu finanțarea oferită de Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională.*

În urma consultărilor, prin această notă a Inspecției Judiciare s-a formulat propunerea realizării unei baze de date la nivelul acestei instituții privind conduita deontologică a judecătorilor și procurorilor ce nu reprezintă abateri disciplinare și care au fost confirmate ca urmare a verificărilor efectuate în fiecare cauză în parte.

Totodată, s-a precizat în mod expres că această bază de date, cu caracter confidențial, va putea fi consultată doar de judecătorul sau procurorul implicat și ar urma să fie folosită la evaluarea acestora, precum și la concursurile de promovare în funcții de conducere.

Contrar susținerilor reclamantului, înscrierile în baza de date a Inspecției Judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către magistrați se realizează în mod legal în momentul în care au fost adoptate hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în această materie.

Așa fiind, instanța constată că sunt neîntemeiate criticile reclamantului cu privire la primul motiv de nelegalitate, și anume încălcarea actului normativ superior în baza căruia HCSM nr. 623/2006 a fost adoptată.

Cu privire la nulitatea extrinsecă invocată de reclamant - vizând condițiile de formă ale actului cu caracter normativ, și anume faptul că HCSM nr. 623/2006 nu este publicată în Monitorul Oficial; HCSM nr. 623/2006 nu este clară și previzibilă:

Acest motiv de nulitate vizează nepublicarea HCSM nr. 623/2006 în Monitorul Oficial al României, sancționată în opinia reclamantului cu nulitatea actului.

Instanța reține că, publicitatea este o operațiune administrativă ulterioară emiterii actului a cărei neîndeplinire afectează opozabilitatea, iar nu însăși valabilitatea acestuia. Astfel, nepublicarea actului nu antrenează *de plano* nelegalitatea respectivului act administrativ.

Totodată instanța, apreciază că actul normativ în cauză îndeplinește condițiile de accesibilitate, claritate și previzibilitate în privința efectelor sale, cerințe la care face trimitere și jurisprudența CEDO - *cauza Rotaru împotriva României*, hotărârea din 4 mai 2000.

HCSM nr. 623/2006 este emisă cu destulă precizie pentru a permite cetățeanului să își corecteze conduita.

Trebuie făcută distincția între modalitatea în care sunt înregistrate abaterile de la codul deontologic în baza de date a Inspecției Judiciare privind încălcări ale conduitei deontologice de către magis-

trați, respectiv în dosarul profesional al judecătorului sau procurorului.

Dacă în dosarul profesional al magistratului se depune hotărârea secției Consiliului prin care se constată încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, rămasă irevocabilă (în prezent definitivă), în baza de date a Inspecției Judiciare, înscrierea abaterii se face la momentul constatării sale, având un caracter provizoriu, ce se va definitiva ca urmare a soluționării contestației formulate de magistrat în condițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004.

Art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004 reglementează efectul juridic cu caracter procedural al suspendării hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii ca urmare a exercitării căii de atac exercitate împotriva acesteia.

Strict din punct de vedere procedural, potrivit art. 29 alin. (8) din Legea nr. 317/2004 intervine efectul suspendării executării acestor hotărâri privind cariera magistraților, suspendare care nu poate afecta înscrierea abaterii de la Codul deontologic realizată la momentul constatării acesteia prin hotărârea secției Consiliului.

Așadar, înregistrările în baza de date a Inspecției Judiciare au doar un caracter provizoriu, fiind consemnate în mod judicios abaterile de la Codul deontologic la momentul constatării acestora prin hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii adoptată potrivit art. 36 indice 2 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii.

Așa fiind, se constată că sunt neîntemeiate susținerile reclamantului referitoare la nulitatea extrinsecă a actului administrativ contestat.

Avându-se în vedere aspectele de fapt și de drept învederate mai sus, instanța reține că acțiunea reclamantului nu este fondată, astfel că o va respinge.

6. Atitudinea amuzantă, precum și susținerea unui dialog judecător - avocat - părți civile, fără relevanță juridică, ci doar cu intenția de a șicana și de a evidenția eventualele greșeli de drept material sau procesual ale acestora, făcând aprecieri nepotrivite cu privire la calitatea și conținutul memoriilor depuse la acel termen de părți, sunt de natură să atragă răspunderea disciplinară a unui judecător pentru fapta prevăzută de dispozițiile art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 judecători, Decizia civilă nr. 333 din 11 decembrie 2017)

1. Acțiunea disciplinară

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, Inspekția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtului X., judecător în cadrul Judecătoriei Y., cu privire la săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. c) și art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în *atitudini nedemne în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, celălalt personal al instanței, inspeciori judiciari, avocați, experți, martori, justițiabili ori reprezentanții altor instituții și, respectiv, exercitarea funcției cu gravă neglijență.*

În drept, Inspekția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 98 - 101 din Legea nr. 303/2004, republicată și modificată și pe cele ale art. 44 - 46 din Legea nr. 317/2004, republicată și modificată.

2. Soluția instanței de disciplină

Prin Hotărârea nr. 6J din 28.03.2017, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară, s-a admis în parte acțiunea disciplinară și, în baza art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor,

republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a aplicat pârâtului X. - judecător în cadrul Judecătoriei Y., sancțiunea disciplinară constând în suspendarea din funcție pe o perioadă de 3 luni, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. c) din același act normativ.

Totodată, s-a respins, ca neîntemeiată, acțiunea disciplinară exercitată pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a raportat la art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la abaterea prevăzută de art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța disciplinară a reținut, în esență, că faptele pârâtului judecător, astfel cum au fost redată în acțiunea disciplinară cu referire la atitudinea adoptată pe parcursul desfășurării ședinței de judecată din data de 8 iulie 2016 și cum rezultă din ansamblul probelor administrate, întrunesc elementele constitutive impuse de textul legal menționat pentru atragerea răspunderii disciplinare.

Referitor la abaterea prevăzută de art. 99 lit. t) teza a II-a raportat la art.99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța de disciplină a reținut, în esență, că, raportat la particularitățile speței, nu se poate stabili existența unei nesocotiri, sub forma gravei neglijențe, a normelor de drept procesual, în condițiile în care,

titularul acțiunii disciplinare pune în discuție însuși modul de interpretare și aplicare a unor norme de drept de către magistrat și, implicit, raționamentul logico-juridic al acestuia, aspecte care nu pot forma obiectul unei verificări disciplinare, putând fi cenzurate doar în cadrul căilor de atac expres prevăzute de lege.

La individualizarea sancțiunii, s-au avut în vedere împrejurările, gravitatea concretă, consecințele faptelor săvârșite de magistratul în cauză.

Sub aspectul gravității deosebite a faptei, s-a reținut ca fiind relevantă împrejurarea că atitudinea manifestată de pârât în respectiva ședință de judecată a ajuns la cunoștința publicului, fiind intens mediatizată în presa locală și națională și atrăgând un cert prejudiciu de imagine, credibilitate și reputație.

3. Cererea de recurs

Împotriva Hotărârii nr. 6/J/2017, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecatori în materie disciplinară, în temeiul dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 din Codul de procedură civilă, a declarat recurs pârâtul X.

Chiar dacă nu în mod explicit, recurentul a criticat soluția dată acțiunii disciplinare exclusiv cu privire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004, învederând, în esență, că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia.

Cu referire punctuală la situația factuală reținută din această perspectivă în hotărâre, respectiv, la particularitățile concrete ale cauzei penale examinate și la modul în care a condus dezbaterile în acea cauză în ședința de judecată din data de 8.07.2014, autorul recursului a susținut legalitatea măsurilor pe care le-a dispus în dosar și a arătat, în esență, că, atât prin întreaga sa atitudine, cât și prin măsurile dispuse, nu a făcut altceva decât să respecte dispozițiile procedurale incidente.

Consideră recurentul că instanța de disciplină s-a subrogat în atribuțiile judecătorului de caz și a redat sau a interpretat în mod incorect comportamentul său, fără a indica probele în dovedirea faptei sau a vinovăției și dispozițiile legale încălcate și fără a avea în vedere și atitudinea procesuală a celorlalți participanți la actul de justiție.

Magistratul a menționat că, în speța penală de referință, a existat, într-adevăr, o stare de tensiune a părților, care, însă, nu-i poate fi imputată, cum nu i se poate reproșa nici lipsa de sensibilitate, deoarece judecătorul cauzei trebuie să soluționeze cauza imparțial și detașat de aspectele emoționale ale pricinii. Tot astfel, s-a arătat că a existat și o provocare a sa la manifestările reproșate, generată de înverșunarea avocaților părților împotriva sa.

Cât privește dialogul pe care l-a avut cu părțile și cu avocații, apreciază că acesta s-a impus pentru respectarea principiului contradictorialității și s-a realizat în limitele procedurale și regulamentare.

Recurentul apreciază că, în mod greșit, s-a stabilit existența urmărilor prejudiciabile ale faptei imputate, în condițiile în care, pe de o parte, nu s-a dovedit, în opinia sa, existența unei atitudini defăimătoare în ședință și nici în afara acesteia (discuțiile fiind purtate în mod public, în sală), iar, pe de altă parte, minorii nu au fost prezenți la dezbateri.

S-a mai susținut prin recurs că instanța nu a analizat și nu a acordat semnificația cuvenită nici procesului-verbal întocmit de inspectorii judiciari la data de 22.07.2016, cu ocazia verificărilor directe efectuate la sediul judecătorei, invocat în apărare, în care s-a consemnat faptul că „președintele completului de judecată a condus ședința de judecată într-o manieră echilibrată, calmă și echidistantă” și că „în cauzele apelate anterior dosarului nr. x/212/2014, dezbaterile s-au desfășurat fără a se remarca incidente”.

În concluzie, recurentul a solicitat „interpretarea cu bună credință” a dispozițiilor legale în baza cărora a fost sancționat, admiterea recursului, desființarea hotărârii atacate și respingerea acțiunii disciplinare exercitate împotriva sa.

4. Apărările intimatei

Intimata Inspekția Judiciară a depus întâmpinare, solicitând punctual și motivat, în esență, în principal, în temeiul art. 489 alin. (1) și (2), cu aplicarea art. 486 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă, constatarea nulității cererii de recurs, întrucât aceasta nu ar fi motivată potrivit exigențelor procedurale, iar, în subsidiar, respingerea recursului, ca nefondat, hotărârea atacată fiind legală și temeinică.

5. Procedura derulată în recurs

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, a fost analizat în completul de filtru, fiind comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin. (4) din codul menționat.

Având în vedere că cererea de recurs îndeplinește cerințele de formă prevăzute de art. 486 din Codul de procedură civilă, precum și condițiile de admisibilitate, conform prevederilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, prin încheierea din data de 13.11.2017, în acord cu concluziile raportului, completul de filtru a respins, ca nefondată, excepția nulității cererii de recurs, invocată de intimata Inspekția Judiciară și a admis în principiu recursul dedus judecătii.

6. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele dosarului, cu criticile formulate de recurent, cu apărările intimatei, precum și cu reglementările legale incidente, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru considerentele care vor fi expuse în cele ce urmează.

Pentru angajarea răspunderii disciplinare a recurentului, instanța de

disciplină a reținut că, prin atitudinea adoptată pe parcursul desfășurării ședinței de judecată din data de 8.07.2016, judecătorul X. a depășit cadrul legal de desfășurare a procesului penal, întrucât a inițiat și a menținut un dialog cu un avocat, manifestând o atitudine amuzată, improprie caracterului solemn al ședinței de judecată, făcând aprecieri nepotrivite cu privire la calitatea și conținutul memoriilor depuse la acel termen de părțile civile, memorii care vizau demersul părinților de a determina instanța să revină asupra măsurii de audiere a minorilor.

De asemenea, s-a stabilit că, în timpul aceleiași ședințe de judecată, magistratul a inițiat, cu fiecare dintre părțile civile, discuții directe, care au căpătat aspectul unui veritabil interogatoriu la care au fost supuși părinții minorilor cu privire la care, anterior, completul de judecată dispusese audierea.

Instanța de disciplină a considerat că maniera în care pârâtu judecător a condus respectiva ședință de judecată, din perspectiva discuțiilor neprocedurale avute cu părțile civile și cu avocații acestora, a fost de natură a afecta solemnitatea ședinței.

S-a subliniat că ședința de judecată din data de 8.07.2017 s-a desfășurat pe fondul unor tensiuni determinate de măsura dispusă anterior de judecător cu privire la audierea minorilor, astfel încât, procedând în modalitatea arătată, pârâtu nu a făcut decât să amplifice această stare, generând discuții conflictuale, care au avut un impact negativ asupra imaginii judecătorului și a justiției în general.

Secția pentru judecatori a mai reținut că modalitatea de interpelare a părților civile și a avocaților acestora în ședința de judecată, precum și susținerea unui dialog judecător – avocat - părți civile, fără relevanță juridică, ci doar cu intenția de a șicana și de a evidenția eventualele greșeli de drept material sau procesual

ale acestora, insistând că instanța este suverană în luarea unei decizii, se circumscriu laturii obiective ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. c) din Legea nr.303/2004.

Primul motiv de recurs, invocat generic, vizează lipsa motivelor pe care se întemeiază soluția instanței de disciplină, *motiv prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă.*

Potrivit acestui text legal, casarea unei hotărâri se poate cere atunci „*când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei*”.

Aspectele expuse de recurent nu se circumscriu ipotezelor prevăzute de norma procedurală menționată, fiind contrazise de conținutul hotărârii. Examinând modul în care instanța de disciplină a analizat pe fond acțiunea disciplinară și apărările recurentului, Înalta Curte constată că hotărârea atacată respectă atât prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, cât și dispozițiile art. 50 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la: descrierea faptelor, încadrarea juridică a acestora, temeiul de drept al aplicării sancțiunii, la sancțiunea aplicată și la motivele care au stat la baza aplicării acesteia, precum și la motivele pentru care au fost înlăturate apărările pârâtului judecător, astfel încât nu se poate reține o nemotivare a acesteia.

Suținerea recurentului, în sensul că nu au fost indicate dispozițiile legale încălcate, este lipsită de fundament, întrucât, în cuprinsul hotărârii atacate, s-a reținut în mod explicit că atitudinea și comportamentul magistratului contravin dispozițiilor art. 4 alin. (1) și art. 90 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 5 alin.(2) lit. d) și e) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, art.

14 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și nu corespund nici Avizului nr. 3 din 19 noiembrie 2002 emis de Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni și nici Declarației privind etica judiciară de la Londra din 2010.

Chiar și eventualele ipoteze privind motivarea contradictorie sau străină cauzei sunt contrazise de conținutul hotărârii Secției pentru judecatori, în care se regăsesc considerentele care susțin soluția instanței de disciplină, cu referire punctuală la aspectele invocate în apărare, ca și argumentele pentru care acestea au fost înlăturate ca neconcludente, expunerea fiind logică și coerentă, precum și în acord cu normele legale incidente.

De asemenea, din conținutul hotărârii, se constată că faptele au fost examinate prin prisma împrejurărilor rezultate din materialul probator administrat, fiind avute în vedere aspecte esențiale pentru pronunțarea soluției, astfel încât, nu este incident nici cazul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, motivarea corespunzătoare permițând verificarea conformității hotărârii atacate, cu legea.

Și în ceea ce privește criticile expuse, chiar dacă nu în mod explicit, prin prisma ipotezei de recurs prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că susținerile recurentului sunt neîntemeiate.

În ceea ce privește fapta prevăzută de art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a stabilit că reprezintă abatere disciplinară „*atitudinile nedemne în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, celălalt personal al instanței sau parchetului în care funcționează, inspectori judiciari, avocați, experți, martori, justițiabili ori reprezentanții altor instituții*”.

Potrivit dispozițiilor art. 104 din Legea nr. 161/2003: „*magistraților le este*

interzisă orice manifestare contrară demnității funcției pe care o ocupă ori de natură să afecteze imparțialitatea sau prestigiul acesteia”.

Aceste dispoziții se completează cu cele ale art. 4 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, să respecte Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

În acest context, se impun a fi reținute dispozițiile art. 17 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, conform cărora: *„Judecătorii și procurorii sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea lor în funcție și în societate”.*

De altfel, în Codul deontologic aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005, un întreg capitol reglementează *„Demnitatea și onoarea profesiei de judecător sau procuror”.*

Din interpretarea literală, sistematică și teleologică a tuturor textelor normative mai sus menționate, rezultă că modelarea statutului disciplinar al magistraților, integrat statutului profesional al acestora, implică respectarea obligației de a avea o comportare corectă, demnă și rezervată, de natură a menține neștirbit prestigiul justiției, responsabilitatea în menținerea imaginii justiției și a statutului magistratului fiind o îndatorire profesională.

În speță, i se impută recurentului atitudinea inadecvată caracterului solemn al ședinței de judecată și comportamentul nepotrivit pe care le-a manifestat în ședință publică, la două termene, în timp ce judeca o cauză penală.

Cu just temei, pe baza materialul probator administrat, instanța de disciplină a dedus existența laturii obiective a abaterii în discuție, fiind

demonstrat fără dubiu că, în timpul soluționării dosarului nr. x/212/2014, recurentul judecător a avut un comportament inadecvat față de persoanele vătămate și față de avocații acestora, făcând aprecieri nepotrivite și înțelegând să își impună punctul de vedere prin inițierea unui dialog fără relevanță juridică, perceput ca un veritabil interogatoriu, cu fiecare dintre părțile civile prezente (părinți ai minorilor), insistând cu privire la aducerea minorilor în fața instanței, fără să manifeste grijă și considerație față de sentimentele acestora, fapt ce a fost de natură a induce dubiul cu privire la preocuparea magistratului de a asigura respectarea intereselor minorilor sub aspectul unei audieri care să nu-i afecteze emoțional.

Din această perspectivă și având în vedere că relativ la abaterea prevăzută de art. 99 lit. t) teza a II a raportat la art.99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 acțiunea disciplinară a fost respinsă, se vor înlătura, ca lipsite de relevanță, mențiunile recurentului privind preocuparea pentru respectarea dispozițiilor procedurale, aspect ce nu a fost analizat sau contestat, fapta ce a condus la sancționarea sa constând în nerespectarea obligațiilor de a manifesta calm, răbdare, politețe și imparțialitate față de justifiabili, martori, avocați și alte persoane, în timpul exercitării atribuțiilor profesionale, precum și de a se abține de la orice comportament, act sau manifestare, de natură să altereze încrederea în imparțialitatea sa.

Dat fiind că toate criticile formulate vizează exclusiv abaterea prevăzută de art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004, semnificativ pentru soluționarea recursului pendinte nu este dacă măsurile dispuse de judecător au fost sau nu legale, ci dacă atitudinea și comportamentul domnului judecător au corespuns standardelor profesionale.

Nu se poate reține, în sensul propus de autorul recursului, că judecătorul ar fi

fost provocat de către avocații părților și că discuția respectivă s-ar fi impus în context procedural, pentru asigurarea solemnității ședinței de judecată, deoarece, așa cum s-a expus, nu se reproșează magistratului demersul procedural în sine, care, în situația în care ar fi fost exercitat într-o manieră indiscutabilă de calm, răbdare, politețe, rezervă și imparțialitate, nu putea constitui element material al unei abateri disciplinare.

Nu are semnificația acordată de autorul recursului nici procesul-verbal întocmit de inspectorii judiciari la data de 22.07.2016, cu ocazia verificărilor directe efectuate la sediul judecătorei, în care s-a consemnat într-un anume context că „președintele completului de judecată a condus ședința de judecată într-o manieră echilibrată, calmă și echidistantă” și că „în cauzele apelate anterior dosarului nr. x/212/2014, debaterile s-au desfășurat fără a se remarca incidente, pentru că aceste aspecte excedează obiectul cenzurii în speță, acțiunea disciplinară vizând atitudinea și comportamentul judecătorului manifestate în timpul dezbaterilor de la termenul din 8 iulie 2016.

Ca atare, se impune a se considera că fapta în discuție, sub aspectul laturii obiective, întrunește cerințele prevăzute de textul legal incriminator mai sus menționat.

Nici în privința existenței laturii subiective, concluzia instanței disciplinare nu este criticabilă, Secția pentru judecătorei deducând în mod corect, din interpretarea întregului context factual conturat de probele administrate, existența intenției indirecte, întrucât atitudinea psihică a judecătorului a fost aceea de a fi prevăzută și acceptat rezultatele faptelor sale, chiar dacă nu le-a urmărit.

Ca atare, și în ceea ce privește latura subiectivă, se constată că Secția pentru judecătorei în materie disciplinară a reținut

corect vinovăția recurentului pârât, redarea exactă a conținutului dialogului judecătorului cu părțile dovedind existența elementului intențional, volitiv, de natură a atrage răspunderea disciplinară.

Consecința imediată și directă a acestei conduite, pe care recurentul încearcă să o minimalizeze, constă în deteriorarea încrederii și a respectului față de funcția de magistrat, cu consecința afectării imaginii și prestigiului justiției, ca sistem și serviciu public.

Aprecierile personale ale judecătorului recurent, cu privire la lipsa urmărilor imediate ale conduitei sale, sunt, pe de o parte, în contradicție cu opiniile exprimate atât de către participanții la actul de justiție, cât și de către mass-media, replicile și comportamentul magistratului fiind prezentate și dezbătute public.

Pe de altă parte, aceste aprecieri sunt irelevante, întrucât răspunderea disciplinară a judecătorului derivă din exigența de care acesta trebuie să dea dovadă prin comportamentul său, atât în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cât și în afara acestora, respectiva exigență fiind stabilită în temeiul unor aspecte obiective, și nu pe baza evaluărilor personale.

Conținutul articolului apărut pe site-ul www(...)ro în data de 11.07.2016 confirmă nu numai starea de fapt corect reținută de instanța de disciplină, dar și îndoielile create cu privire la probitatea judecătorului, la lipsa de părtinire a acestuia, precum și deteriorarea imaginii justiției, a încrederii și a respectului opiniei publice față de funcția de magistrat și de eficiența sistemului judiciar.

Aspectele ce vizează aprecierile pozitive ale activității profesionale a recurentului, în susținerea cărora s-au depus înscrișuri, nu pot înlătura caracterul culpabil al fetei ce-i este imputată.

În ceea ce privește individualizarea sancțiunii, susținerile recurentului-pârât nu pot atrage aplicarea unei sancțiuni mai puțin aspre.

În contextul examinat, se constată că, la individualizarea sancțiunii, s-au respectat pe deplin criteriile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, precum și principiul proporționalității și gradualității, dându-se o corectă valență caracterului grav al faptei, în raport cu care, aspectele pozitive privitoare la propria carieră profesională nu pot să-l îndreptățească pe recurentul-pârât la aplicarea unei sancțiuni mai ușoare.

Cu pregătirea profesională meritorie pe care o invocă, magistratul în cauză ar fi trebuit să cunoască și să respecte obligațiile legale și deontologice care incumbă statutului de judecător.

Se constată, așadar, pe de o parte, că faptele reproșate recurentului judecător intră în sfera de reglementare a dispozițiilor art. 99 lit. c) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și

completările ulterioare, după cum în mod just și cu bună-credință, a fost reținut de către instanța de disciplină, prin hotărârea atacată fiind reliefate corect existența faptelor, a conduitei ilicite, a vinovăției, a urmărilor prejudiciabile și a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită și rezultatul produs, ceea ce susține legalitatea încadrării lor în abaterea disciplinară prevăzută de textul legal menționat iar, pe de altă parte, că sancțiunea a fost judicios aplicată.

Prin urmare, în baza dispozițiilor art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată, coroborate cu cele ale art. 496 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, a fost respins, ca nefondat, recursul.

*Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin,⁸²⁷
Curtea de Apel București*

---

⁸²⁷ E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.